

† G. JOŽE

7 let je minilo, odkar smo zvedeli za žalostno vest, da je našel smrt v snežnem metežu na Aconcagui gospod Jože Kasetlic, naš prvi izseljenski duhovnik.

Gospod Jože je bil doma z Dolenjske, iz Šmihelske tare pri Žužemberku. Njegove starše je Bog posebej odlikoval: trije sinovi so postali duhovniki: g. Jože, ki je našel smrt v tujini, njegov mlajši brat Vinko, ki je po hudih mukah izdihnil kot žrtev brezbožne revolucije l. 1942, in starejši, edini še živi brat Anton, ki je bil pred par me-

seci obsojen na večelno ječo.

Gospod Jože je bil duhovnik-idealist. Vse je videl lepo okrog sebe, vse ljudi je dobro sodil. Kako ga je bolelo, če je videl, da se je zmotil in če so ljudje njegove lepe načrte in dobre misli napačno razumeli. Ker je bil sam čist in pošten, je želel, da bi bili tudi vsi drugi taki. Rekli smo včasih, da zida gradove v oblake. To zmore le plemenita duša, ki želi, da bi bil svet brez umazanije, brez vsa-
neplemenite misli. Pač so vedno potrebni ljudje, kakor je bil rajni g. Jože, da nam dviga-
jo pogled mimo te uboge zem-

lje — kvišku, k Bogu in idealom resnice in ljubezni!

Gospod Jože je ustanovitelj "Duhovnega Življenja". Njegov namen je bil, nuditi v tej reviji slovenskim izseljencem zdravo duševno hrano, da bi se obvarovali narodnostnega in verskega propadanja. Zato smo mu naročniki in čitatelji Duh. življenja dolžni še posebno hvaležnost.

Počivaj v miru, plemenita duša!

Maša zanj bo 9. marca ob 12 uri pri sv. Roži.

Na planine, na planine, tja kaj vleče me srce, gledat z jasne višočine kras slovenske te zemlje . . .

Takale je sedaj slovenska zemlja, . . . vdova tožna, zapuščenca, ta mati tolikih sirot . . . ki jo je zopet zadelo bolešno razkosanje.

A ker nikdo ne šteje te, ker ves te svet tepta z nogami jaz ljubim tem srčneje te, jaz ljubim tem zvesteje te a ljubim te s solzami . . .

Un aspecto de las montañas eslovenas . . . Los que nunca vieron con sus propios ojos, los que jamás ascendieron los altos picos nevados, que no gozaron la vista que se ofrece desde las alturas, al saborear las incomparables bellezas de los valles, bosques, prados, campos, ríos, caminos, lomas, aldeas, ciudades.

iglesias y casitas desparamadas por doquier, no puede comprender qué es lo que empuja hacia las alturas.

He aquí la explicación de la hazaña del malogrado P. José Kasetlic que se arriesgó hacia la cumbre del Aconcagua, donde perdió su vida hará 7 años el 8 de marzo.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik[®] Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

CERKVENI VESTNIK

2. MARCA: Maša na Avellanedi za
† Kramar ob 10 h z žalnico.

KRIŽEV POT na Pater. in Avell.

9. MAR.: na Pater. ob 10 h za
† Jožef P. por. Kogoj.

9. MAR.: Na Avellanedi za † Mi-
kloša Matoš z žalnico.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za † Jožef
Kastelic.

KRIŽEV POT na Pater. in Avell.

16. MAR.: Na Paternalu za † Kar-
lo Kumar.

Na Avellanedi za † stariše Ropoš.
Pri sv. Rozi ob 12 h za † Andrej
Kuštrin.

KRIŽEV POT na Pater. in Avell.

19. MAR.: Pri sv. Rozi za † Jože-
fo Fornazarič.

23. MAR.: Na Paternalu za † Olgo
Makuc in † Rozalijo Ušaj.

Na Avellanedi za † stariše Ropoš.
Pri sv. Rozi ob 12 za † Jožef Kogoj.

KRIŽEV POT na Pater. in Avell.

30. MARCA: Maša na Paternalu
za † Emilija Krušič.

Na Avellanedi za † Martin Varga.
KRIŽEV POT na Pater. in Avell.

PRIJAVITE otroke za sveto BIRMO.

KRIŽEV POT bo v postu vsako nedeljo
na Paternalu in na Avellanedi. Shod
Bratovine bo na Avell. 16. marca, na Pa-
ternalu 23. marca.

OBLETNICA smrti rajnega g. † KASTE-
LICA bo 8. marca, 7 let, odkar je zapustil

ta svet v Akonkagvi. Maša zanj bo 9.
marca pri sv. Rozi ob 12 uri.

NA PATERNALU bo v postnih nede-
ljah vselej sveta maša, razen 2. marca,
ker bo g. Hladnik odsoten. Shod Bratov-
ščine in Molitve bo 23. marca.

Na AVELLANEDI bo odslej sveta maša
vsako nedeljo ob 10 uri. Shod bo ta me-
sec 16. marca.

POROČILI SO SE: HILDA ŽIVEC iz Čr-
nič je vzela ANTONA URŠIČ. Poroka je
bila v Lurdesu 8. febr.

SAVA PEČENKO iz Brij na Vipavskem
se je poročila s FRANCOM NARDIN iz
Bukovice. Poroka je bila v Villa del Par-
que 15. febr.

KARLO BRUMAT z ELZO LOURO v Ma-
taderos.

Inž. GREGOR ZIDAR z gđno. HOČE-
VARJEVO v San Martín de Tours.

NA PATERNALU se je poročila MARIJA
ANTONIČ.

POSTNA POSTAVA

ni nikaka nadlega ljudem, temveč velika
dobrota in izraz skrb, katero ima sv.
Cerkev za zveličanje vernikov. Človek
nikakor ni v stanju, da bojuje uspešen boj
proti hudobcu, izprijenemu svetu in last-
ni slabosti, če se na ta boj smoterno ne
pripravlja. Zato je potrebno zatajevanje,
katero človeka oboroži za uspešen boj
proti zapeljevanju. Sv. Cerkev naroča
tudi telesno zatajevanje. Hudiču je seve-
da postna zapoved strašno na potu. Na
vse načine skuša ljudi odvrti, da ne bi
te zapovedi izpolnili, kakor je bilo v času
vojne veliko prizadevanja, da bi sovraž-
niku uničili strelne zaloge in njihov do-
voz Prevdaren kristjan bo sam z
veseljem sprejel postno postavo in jo
zvesto splošnil, ker ve, da je v njegovo
časno in večno korist. Tisti, kateri postno
postavo smešijo in prezirajo so zapadli
slepoti in bodo nekoč bridko objokovali
svojo zmoto. Toda prepozno bo tedaj, ko
bodo že v pogubi. Zato opozarjamo ver-
ne rojake, da zvesto spolnujejo postno
postavo.

Postna postava je zelo skromna:

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual
Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

U. T. 48 - 3361, 48 - 0095)

No. Reg. Prop. Intellectual 232329

STROGI POST je samo vse petke do
Velike noči. Te dneve se ne uživajo me-
ne jedi in tisti, kateri so že stari 21 let
in niso še stopili v 60, so si dolžni tudi
v jedi pritrpati, če jih ne opravičuje bo-
lezen, težko delo, ali kak drug zadosten
razlog, o katerem je treba vprašati spo-
vednika.

SAMO NA POST, tako da se meso
opolodne sme uživati, ne pa zvečer, so ve-
zani vsi verniki med 21 in 60 letom, če
niso od posta opravičeni, vse srede 40
dnevnega posta in na veliki četrtek. Tudi
te dneve so si dolžni pritrpati v jedi.

ČRENDOVCI 21/12 46. Pišejo č. g. Klekl:
Vaše pismo je hodilo pet let. Veseli me,
da je g. Kisilak tja prišel (sedaj je g.
Kisilak v Floresti, Uruguay). Jaz sem bil
4 leta v internaciji Mnogo pozdra-
vov vsem Prekmurcem in Slovencem.

GLEDE BEGUNCEV. Tisti kateri imate
svoje v begunstvu in če ti žele priti v
Argentina, naj se obrnejo na Slov. So-
cijalni Odbor, Via dei Colli 8, Roma.

Kdor želi kakih pojasnil, naj se javi v
Pasco 431, Bs. Aires.

ZAČASA MOJE ODSOTNOSTI se obrni-
te za slučaj potrebe kar na moj naslov:
Pasco 431, U. T. 48-3361, vsak dan, razen
nedelje od 16-18 ure. Ta čas bo na mo-
jem mestu kateri od gospodov, ki sta
prišla z ladjo Gritti, koncem januarja
To sta: P. Jože Košiček in P. Anton
Grčman. Mašo imata oba duhovnika vsa-
ko dopoldne v cerkvi Socorro, na ulici
Juncal 888 (blizu Retira) med 10 in 11 uro.
Janez Hladnik.

UN PROBLEMA GRAVE.

Los trabajos para la paz mundial van adelante. ¿Cómo van? Esto no lo discutiremos. Para los eslovenos ya es evidente de que después de la segunda guerra mundial quedaremos peor que después de la primera. Goricia, la ciudad tan eslovena, queda separada de sus suburbios, entregados a Yugoslavia, mientras que cae Goricia, bajo la soberanía italiana . . .

Si es que tal tratado de paz llegará a ser definitivo porque tanto Yugoslavia como Italia se le oponen. Con asombro de su gente Tito hizo firmar el pacto.

La misma tragedia toca a los eslovenos en Carintia, donde 100.000 eslovenos, quedarán más allá de los límites yugoslavos con Austria.

Pero tenemos otra angustia más, que son los refugiados eslovenos en Italia y Austria. Son 10.000, restos de las organizaciones católicas, que han sobrevivido a la guerra civil y que para salvar sus vidas se retiraron bajo la protección aliada.

Ahora está acercándose el momento y tendrá que buscarse esa gente otra existencia. La América del Sud tiene lugar de sobra. Argentina misma necesita gente trabajadora, para llevar adelante el progreso del país.

No se sabe todavía con exactitud, adonde se encaminarán esos 10.000 eslovenos y otros 200.000 refugiados de otras naciones, pero lo que sabemos es, que tendrán que retirarse de Italia y de Austria y que se trasladarán en su mayoría hacia la América latina.

Pero lo que sabemos también, es que esa gente, nues-

tros hermanos de sangre y de religión, se encuentran en grandísimas necesidades materiales. Mal vestidos, descalzos, desnutridos, indigentes de todo, tienen pleno derecho de dirigir la súplica a los hermanos de la misma fe, en nombre de Jesús, que se comprometió como premiadador de las obras de caridad cristiana.

Infinitas son las necesidades de esos indigentes, sean eslovenos, croatas, serbios, polacos, ucranios o lituanos Pues no se trata solo de vestirlos, sino de asegurarles una existencia digna del hombre.

Las autoridades de los países que les recibirán, harán sólo una parte, pero las indigencias son tan inmensas, que debe de sentir las cada cristiano que tiene algo de caridad.

Los católicos norteamericanos han mandado a Argentina a un representante, Mons. James O'Grady, para llamar la atención de los católicos argentinos en un asunto tan eminentemente católico, y hemos de trabajar también aquí, para contribuir a aliviar esas necesidades tan grandes.

Se necesitan grandes capitales, se necesitan vestidos, calzados, ropa de cama, muebles, ensers, instrumentos . . .

¿De dónde sacar todo eso sino tocando a los corazones de aquellos católicos que han sido preservados de los horrores de la guerra!

Necesitamos bienhechores pequeños y grandes, vestidos y dinero. Dirigimos pues esta súplica a toda la gente generosa. Que nos manden su contribución y que nos den también algún buen consejo, por dónde y cómo podría buscarse remedio a necesidad tan inmensa.

Os esperamos en Pasco 431 (U. T. 48-3361), Parroquia Santa Rosa. P. Juan Hladnik, capellán esloveno.

Sveta Naloga

Svet je kakor velikanska tovarna, ki deluje po načrtu. Stvarnik je izdelal točne načrte, po katerih naj se vse delo vrši in kako naj ves ustroj tega velepodjetja funkcionira. Če vse tako teče, kakor je On zamislil, teče življenje brez posebnih komplikacij, če pa se predpisani red zmeša, tedaj pa nastopi zmeda, katera vodi lahko do katastrofe.

V tej veličastni zamisli sveta zavzema prvo mesto človek, ki je upravitelj vse te božje tovarne, iz katere dobiva ne le vse kar potrebuje za svoje telesno življenje, temveč spoznava Boga, iz zakonov narave. A živeč v tem svetu tudi služi Bogu, lastniku tega velepodjetja na ta način, da prejete darove perablja v božjo čast, blagor bližnjega in v zveličanje lastne duše.

Naj si že ljudje delajo kakršne koli razlage sveta, vsaka, katera uči drugače, je zmotna in bo vodila ne le človeka v njegovo pogubo, temveč tudi svet v razvaline, če bodo ljudje zmoto splošno sprejeli. Vsak prejeti dar, naj si bo že globokoumnost, privlačnost, dar sveta ali zapovedovanja, telesna lepota, lep glas, zemeljsko bogastvo . . . vse to je božji dar, katerega mora človek tako upravljati, kakor je v skladu z božjo voljo, da ne bo zašel na pot pogube in da ne bo zapeljal v prepad tudi drugih.

V božjih načrtih svetovnega dogajanja je tudi naloga, da pri ustvarjanju ljudi človek sodeluje, kajti Stvarnik je svet tako uredil, da se pri ohranjanju sveta poslužuje ustvarjenih stvari, v kolikor so tega zmožne. Bog je pač ustvaril prvega človeka, toda nadalje hoče, naj pri ustvarjanju telesa za bodoče rodove sodeluje človek in Bog je sebi pridržal le ustvaritev neumrjčee duše, katero vdihne telesu, kadar so zato materijelni pogoji s strani človekove spolnjeni.

SODELAVEC STVARNIKOV

Čeprav človek misli, da ima na svetu silno veliko nalogo v tem, ko razkriva nove svetove in iznajdbe in ustvarja čudovite stroje, je vendarle najvzvišenejša človekova naloga njegovo sodelovanje pri ustvarjanju novih ljudi. Stroji, umetnine, knjige, stavbe . . . karkoli ustvari človeški duh, bo slednjič šlo v prah, rjo in pozabo. Človek pa preživi samega sebe. V prostranosti in skozi celo večnost bo dajal odgovor o tem, kako je sodeloval pri stvarjanju svojih potomcev.

Spričo te važne naloge, katere posledice sežejo onstran groba in celo preko sodnjega dne, tja v neskončno večnost, kjer bo človek ali za večno osrečen ali za vekomaj pogubljen, je torej nadvse pomembno, da ima vsak zemljan jasno spoznanje o vlogi, katero naj igra in o načinu, kako naj svojo nalogo prav izpolni.

Stvarnik je hotel, naj človek pri ohranitvi človeškega rodu sodeluje. Ker je človek v svojem bistvu namenjen za večnost in je na svetu le prehodno, zato je seveda človekova sreča na zemlji zelo omejena. Vse stvari so tako zamišljene, da imajo služiti svojemu večnemu namenu. Zato hoče Stvarnik, naj bo otrok rojen neobgljen. Mati in oče imata ob njegovi strani nešteto prilik, da se žrtvujeta, da delata za svoje otroke, da zanje tudi trpita . . . Bog bedi nad zibelko in nad vsako materino solzo ter bčetovim žuljem in bo ravno to požrtvovalno nego starišev v posebni meri nagradil v večnosti. On, ki je človeku zapovedal ljubezen, hoče, da je na prav poseben način izpolnjena v družinskem življenju med stariši in otroci.

Toda stvar v življenju ni tako enostavna, kakor napisana na papirju. Skozi neštete neprilike, katere utegne človeško dogajanje primesti, se zgodi, da človeku vzvišena naloga očetovstva postane tako nadležna, da bi se je rad kar ognil. Toda Bog je vse tako napravil, da njegovi načrti nikdar ne pridejo docela v nič. Če jih hoče človek izigrati, jih bo le na čas, morda za en rod, več pa ne, kajti njegova zabloda bo kmalu njegovo potomstvo pognala v razvaline, na katerih bo človek slednjič postal, se streznil, priznal svojo zmoto in spet poiskal pot, katero mu je Stvarnik odkazal za srečo.

Tako je Bog tudi v načr ohranitve človeštva postavil gotove čuvarje, ki pogánjajo človeka iz roda v rod, da se veriga človeštva nikdar ne bo utrgala, dokler bo Bog tako hotel.

LJUBEZEN, STRAST IN MATERINSTVO

so tri gonilne sile, katere ženejo človeštvo k neprestani obnovi človeštva. V mladeniču se zbudi nekaj toplega. Njegovo oko obstane na zalem obrazu deklice. Začuti v sebi neko silo, ki ga žene v bližino bitja, ki je očaralo njegove oči. Prav tako pa tudi v dekliških prsih udari srce bolj močno in zapali dotlej neznano čustvo, katero naide iz raza v besedi — ljubim . . .

Nepokvarjena mladina se takih čustev zave, ne da bi doumela njih globok pomen. Toda če se tedaj pozanimata fant in dekle, kaj je tisto dotlej neznano, doumeta, da je to klic, katerega je Stvarnik položil v naravo zato, da bi se zbližale osebe, katere naj bi ustanovile nov dom, iz katerega bodo prišli bodoči rodovi. Ljubezen, ki se tako oglašuje v nedolžnih srcih, pa zadene na razne ovire. Za bodoči dom bo treba tudi marsikaterih stvari, kajti otroci bodo imeli tudi usta in trgali bodo obleko, povzročali bodo stroške z vzgojo in morda tudi z boleznijo . . . Zatorej pač ni mogoče slediti takoj klicu ljubezni temveč je treba najprej pripraviti pot za bodočo družino . . . Tako postane ljubezen gonilna sila, katera žene fanta in dekle v borbo za potrebne stvari. V zavesti, da morata svoje želje po medsebojnem zblizanju brzdati, krepi značaje, utrjuje njuno voljo in ju vodi do zrelosti, da bosta (ob pravi uri) sposobna, svoje otroke s krepko roko voditi po pametni poti skozi življenje.

Premnoge so zapreke, katere bi marsikaterega fanta in dekle spravile v malodušnost, če ne bi Stvarnik oborožil človeka še z eno gonilno silo, poželjivostjo, ki obeta naslado v spolnem življenju. Sama ljubezen, katera stori vez med dvema srci, bi kmalu opešala, kajti zunanja lepota in odlike, katere krasi fanta in dekle kmalu zgube tisto očarujočo privlačnost, ki daje pesnikom snovi za zaljubljene pesmi. Zato se pa oglašuje strast, katera išče telesnega užitka. Toda treba je pravega umovanja te velesile človeške narave. Je kot hudournik, kateri more gnati turbine, mline, tovarne, namakati polja, napajati mesta . . . vršiti naloge, ki so silen blagoslov za človeštvo, toda če udari čez bregove, opustoši polje, poruši hiše, poplavi mesta in pusti za seboj grozoto razdejanja . . .

PA TUDI NEVARNOST KI PRETI SREČI

Je prav ta nasilna strast, če ni brzdana. Pohotnega človeka, kateri ne premisli globine življenja, spremeni v zver, ki besno išče plena. Plemenita ljubezen, ki se je oglasila v duši kot vzvišeno čustvo pripravljenosti, da se za ljubljeno osebo žrtvuje, kaj lahko otopi pod navalom strasti, katera išče le lastne naslade in tepta brezsrčno najsvetejša čustva drugih oseb. Čeprav hiti ponavljati besedo "ljubim" je to ljubezen prasicke, katere svoje lastne mladiče žre . . . To je poživljenost, katera postavlja v nevarnost družinsko srečo. Bog je strast pridejal človeški naravi zato, da bi zagotovila ohranitev človeštva do božje volje, pa tudi zato, da bi človek, v boju proti lastnemu mesu, izvojeval tembolj velike zmage nad samim seboj in s tem dvignil ne le svojo moralno vrednost, temveč tudi svoje zasluženje pred Bogom.

Dokler človek svoje poglede upira v Boga in živi za svoj nadnaravni namen, doume smisel poželjivosti in jo brzda, kakor treba. Če pa človek obrne svoje oči v tlo, se odreče duši in se požene na lov za srečo na tem svetu, pa kaj lahko podleže poželjivosti, katera mu obeta srečo v nečistovanju. V trenutni nasladi pozabi vse višje, potepta božjo postavbo, poniža človeško dostojanstvo, stre plemenita čustva osebi, o kateri trdi da jo ljubi. V njegovi pohoti ga nič ne boli cvetje, katero je poteptal v blato in mu ni mar ne

lastne duše, ne sreče svoje žrtve in tudi ne usode otrok, kateri bodo nemara morali bridko plačevati razbrzdano svojih roditeljev

Zmota, usodna zmota je, iskati srečo v pohotnosti. Koliko nesrečnih mladenk, koliko zgubljenih tantov, koliko razdejanjih družin, koliko zavrženih otrok, vstaja kot glasna obtožba tiste življenske laži, ki išče srečo v pohoti . . . Kadar ljudje začno odpadati od Boga, si ustvarijo malika in ta malik jim je trebuh . . . Ogabnost v govorenju, gelota v slikah, nesramnost v romanih, nečistovanje v zabavi . . . Sami zakopani v grdobijo gledajo tudi na druge s samo pohoto. Na znanilce dostojnosti mečejo blato, nedolžne obraze obmetavajo z nesramnimi zbadljivkami, če jim ne uspe, da bi jih poteptali v nečednost. Postali so govnači, kateri se v svojem pravem območju znajdejo le, kadar so v gnoju in gnilobi. Njihovi dovtipi, razgovori, pogledi, zabave, pesmi . . . vse to je gniloba, katera puhti iz nečistega srca . . .

DEKLE NAJ OHRANI TREZNO GLAVO.

Plemenito čustvo ljubezni prevladuje bolj v ženskem srcu, dočim je v moškem močnejša poželjivost. Da bi pa tudi ženska imela dovolj gonilne sile na potu v zakon, zato ji je zapisal Stvarnik tudi glas materinstva, katero žene mladenko, da se ne ustraši težav, katere jo čakajo na potu in da se odločno loti tudi vzvišene naloge, kako ukrotiti svojega izvoljenca, v katerem je nemara strast prenasilna. Kaj običajno je, da se fantu v glavi od strasti tako kadi, da postane slep za odgovornost, katero ima pred Bogom, ljudmi, sam seboj in svojimi potomci. Zato je pa Bog tako modro uredil, da dekle, ki je prav vzgojena, ki ohrani zavest svoje vzvišene naloge materinstva in ki živi iz vere, lahko ukroti besnečo žial z resno besedo, z odločnim nastopom in z ljubeznivim nasvetom.

Pohotni mladenič zahteva dokazov ljubezni, kateri pa so seveda nečistovanje. Zelo se moti deklet, če misli, da bo s popuščanjem dosegla kaj dobrega. Nikar naj ne misli, da bo s poljubi in objemi zadostila pohoti . . . S tem se bo strast le še bolj razpalila. In če pr. šnji ali celo nasilstvu deklet podleže in dovoli, kar je čisto naravnost v nasprotju s čistostjo, naj ve, da s tem ni poglobila ljubezni, temveč ravno nasprotno . . . Saj tisto, kar je fanta najbolj vlekel, je bilo prav to, da je deklo tako visoko nad njim po čustvih in čednosti. Občuduje jo in hlepi po njej v višino, toda ker njegovo čustvo ni ljubezen, temveč pohota, jo bo potegnil le v nesnago, če se mu bo vdala in prevarano deklet bo prepozno spoznala, da je prav s tem zgubila ves svoj čar in isti pohotnež, kateri je potegnil v nesnago njo, ne je bo kmalu naveličal in bo iskal spet novega plena, seveda spet pošteno deklet, ne pa kako zgubljeno . . .

Zato naj deklet vedno skrbno pazi na to, da se vzdrži v dostojni višini in brzda svojega častilca, kateri jo bo občudoval in častil le, dokler vidi, da je vzvišena nad nečednosti, po katerih se valjajo spridene punčare . . .

NA POTU V ZAKON.

Pač najedličnejša naloga za duhovnim očetovstvom, katero više duhovniki in Bogu posvečene osebe, je očetovstvo in materinstvo. Otroci so tista lestvica, katera najbolj ravno vodi k večni sreči, če je zakon res tak, kakor je ukazal Bog.

V zavesti veličine družinskega življenja je pa seveda treba, da mladina skrbno čuva življenske vire, da bodo iz njih izhajali zdravi bodoči rodovi. Iskati od življenja užitkov v nečistovanju je ne le razvalina lastne sreče, temveč tudi grob družinskega zadovoljstva.

Zato je prečuzno, da se mladina z resnostjo pripravlja na tako veliko nalogo. Čeprav so romani, filmi

KRIŽEV POT

Pri polni mizi in s trdnim zdravjem človek pač malo misli na večne stvari, toda kadar ga zadene bridkost in preskušnja, tedaj začuti kako majhen je in kako slaboten.

Tedaj pa dvigne svoje misli k Križanemu in tedaj razume smisel trpljenja in potrebo odrešenja.

Prav zato Bog obiskuje svet tako pogosto s trpljenjem. Saj je to za večino ljudi pač edini način, da dvignejo svoje misli kvišku. Dokler se jim dobro godi, nočejo misliti na smrt in na večnost in se celo zakopljejo v grehe, sovraštvo, hudobije in posvetnost . . . Tako se zgodi, da ljudje Boga naravnost izzivajo, da dvigne šibo in udari . . . A mnogi so tako daleč od prave poti, da niti takega božjega obiska nočejo umeti. In vendar jetrpljenje in nesreča dostikrat največja božja dobrot, ker je edina, ki zamore rešiti človeka pred večno pogubo.

Da bi smisel trpljenja prav umeli in bili najprej hvaležni Gospodu Jezusu, ki je hotel za nas trpeti, potem pa, da bi se tudi učili, kako moramo trpeti mi, nas vabi sv. Cerkev k premišljevanju Kristusovega trpljenja in zato se v postu moli sv. Križev pot.

VSE POSTNE NEDELJE popoldne bo zato sv. Križev pot na Paternalu (Avalos 250) ob 16.30 h; na AVELLANEDI pa ob 16 uri. Prihitite torej v obilnem številu v korist svoje duše.

in slike polni poljubljanja, je v življenju docela pogrešeno. Nobena mladenka, katera ima čut dostojnosti, ne bo dovolila poljubov, dokler ni poroka že popolnoma zagotovljena. Čeprav kdo zahteva dokazov ljubezni, mu poljubi ne bodo zadostovali. Če ne verjame besedi naj pa gre. Čež nekaj let bo mladenka vesele, da se je na tako dostojen način rešila lahkoživca, ki bi jo zakopal v nesrečo za celo življenje. Ona je tista, katera ima pravico zahtevati dokazov ljubezni, a zahteva jih naj s tem, da jo fant spoštuje, kakor on sam hoče, da jo spoštujejo vsi drugi.

Bog je gospodar življenja in smrti. Zato pa je dal postaviti, da vsi, kateri se čutijo poklicane v veličino družinskega življenja, store svojo zavezo po njegovi postavi in z njegovim blagoslovom.

Čeprav je res, da otroci lahko pridejo tudi brez cerkvene poroke, je pa res tudi to, da jih je brez Boga nemogoče dobro odgojiti. Pač ne bodo imeli pravice tožiti nezakonski stariši, če jih bodo njihovi razbrzdani otroci spravili žive v grob. Iz mesa so rojeni in zato so ostali samo meseni in zato bo hudič imel mnogo lažje delo pognati jih na pot hudobije.

Civilna poroka je zanka, v katero pade premnog nepreviden zemljan. Če pade iz zmote, ne da bi se zavedel, da je to izzivanje Boga, mu bo Bog že kako odpustil, če pa pade v to zanko namenoma, zavestno, morda celo z izzivalnim namenom ali pa iz obzira na slabo prijateljstvo, katero ga ima v krempljih, ali pa z namenom, da se bo kadarkoli lahko rastal, naj pa ve, da bo tako izigravanje božje postave drago plačal. Bog res ne plačuje vsako soboto, toda na račun, bo pa poklical in nemara mnogo prej kakor si kdo misli . . . In tedaj bodo lastni otroci tožniki svojega očeta in matere in bo ta obtožba pač najbolj bridka, a tudi obsodba najbolj boleča.

Samo ena je pot sreče: poštena mladost, čista priprava na zakon in zvestoba božji postavi v posvečeni družini. Skozi križe in težave vodi pot vedno kišku k Bogu in k sreči.

EL AMOR Y LA PASION

Para quien no sabe leer los planos, no ve más que líneas enlazadas, entrecruzadas, torcidas y confusas. Un plan magnífico puede valerle menos que una hoja de papel blanco . . . Lo mismo sucede también con los ignorantes del plan divino, con el cual se trazó el camino a la vida humana. Cuántas palabras disparatadas, cuántas blasfemias y cuántas rebeldías ponen de manifiesto la ignorancia o la malicia de las gentes con respecto a las disposiciones divinas para con el hombre. Siempre hay alguno como aquel peón de albañil que quiso rectificar el plan de su arquitecto . . . La consecuencia de su proceder arbitrario fué el derrumbe de la obra . . .

Así sucede con el plan divino, acerca de la familia cristiana. Dios lo concibió perfecto, conforme con el principio inviolable; lo que Dios puede lograr mediante la obra de los demás, o lo realiza El mismo. Para conseguir sus fines se vale de los seres por El creados. Así deposita leyes sabias en la materia, que operan en ella, para facilitar la vida al hombre, para quien todo ha sido creado. La Creación es como una fábrica grandiosa con complicadas maquinarias, que solo Dios conoce; el hombre queda siempre un ignorante aprendiz, porque a medida que va descubriendo nuevos secretos, va comprendiendo que hay muchísimo más todavía por explorar. Aún con haber descubierto la desintegración del átomo, le quedan todavía tantos problemas que, si razona sabiamente, tendrá que decir: Señor, Señor nuestro, qué admirable es tu nombre en el universo . . . Si ni siquiera llegué a comprender tus planes cómo podría atreverme a corregirlos! . . .

El hombre es la corona de la creación, pues para él ideó Dios el mundo, para que en él halle todo que precise para vivir, para conocer a Dios como su dueño, creador, juez y premiador y finalmente, para que el mundo le sirva como campo de acción.

Entre las múltiples actuaciones humanas, ocupa un lugar importantísimo la colaboración con Dios Creador, en la sublime misión de la conservación de la humanidad mediante la familia, que, además de tener una disposición providencial con los fines generales tiene su misión particular también para cada individuo, ya que en la preparación para la familia y luego en la santificación de ella es donde florecen las mejores virtudes y pueden granjearse los mayores méritos.

COLABORADORES DE DIOS.

Al dotar Dios al hombre con varios dones, quiere que sean explotados; son talentos, de cuyo rendimiento le pedirá cuentas. No sólo de los dotados de gran inteligencia, de inspiraciones especiales, dones naturales tanto físicos cuanto intelectuales o sociales, sino también de aquel impulso cuya misión es la conservación de la especie humana en la tierra.

Dios quiere que el hombre colabore en la creación de las futuras generaciones. Para asegurar la realización de sus planes, dotó al corazón humano con ciertos afectos cuya misión es el acercamiento de dos personas para la formación de la familia; le dió también dones de simpatía y puso en el cuerpo la pasión, que impulsa con una fuerza casi violenta hacia su objeto.

El plan de Dios es bien claro: Un joven elige a una joven; en nombre de Dios el Sacerdote bendice su unión; el matrimonio es luego manantial de nuevas vidas; los padres tienen la sublime misión de educar a los hijos para que sean buenos ciudadanos y dignos hijos de Dios, y ellos a su vez transmitirán la vida a las futuras generaciones. Así son los hijos, la escalera que lleva a sus padres al cielo.

¡Qué claro y sencillo es este plan! Sin embargo, resulta en la realidad un asunto de lo más complicado. Lo es, porque la procreación es, como otras tantas actividades humanas en la tierra, tan solo transitoria. No incumbe a todos, pero es sublime desde que de ella depende la salud física y moral de los hijos y el premio para los padres en la eternidad. Los dones de gran inteligencia o riquezas materiales, el don de conquistas y cualquier talento tienen, además de su

Spomin iz izleta v Coronel Brandsen

misión temporal que consiste en su buena administración, una finalidad sobrenatural. Todo aquello es el capital con el cual ha de ganarse la felicidad eterna, que depende del uso fiel conforme con la voluntad de Dios. Por la grande importancia transcendental que tiene el matrimonio es muy grande la responsabilidad para quienes lo contraen, y será muy grande también el premio.

Una joven no tiene pues una cara bonita para alimentar la sensualidad, ni un joven recibió un cuerpo bien dotado para entregarlo a las pasiones. Los encantos de un rostro gracioso, la elegancia de un cuerpo hermoso no están a la disposición de los caprichos del hombre corrompido por pecado original, lleno de pasiones ciegas, sino que deben de ser instrumento para dar vida a hijos sanos, en el cuerpo y en el alma.

YO TE QUIERO MUCHO

El eterno refrán de los tangos, aunque puede ser expresión de sentimientos puros, es muchas veces señal de desequilibrio sentimental. ¿Qué es lo que se quiere? ¿Cómo se quiere? . . . Lo esencial del amor es el darse. Jesús nos dió el mandamiento del amor verdadero, que es amar a Dios sobre todas las cosas y a sí mismo y a los demás por amor de Dios . . . El Dios dió también, el ejemplo de verdadero amor, que consiste en darse, pues tiene amor verdadero, aquel que dá la vida por los demás.

Al depositar Dios el amor en el corazón de los aspirantes al matrimonio les impone el amor desinteresado y no el egoísmo. El lobo apetece a la oveja con gran ímpetu. ¿Ese impulso puede llamarse amor? . . . Al lobo no le importa nada de la oveja. Lo que le importa es saciar su crueldad. Sería una ironía grandísima, hablar del amor lobezno

En las novelas, cintas y en la vida práctica se repite la palabra amor hasta el cansancio, pero cuanto más se grita esta palabra, tanto menos verdadero amor hay, pues el amor, esencialmente desinteresado, no busca el imponerse, doblegar, y explotar, sino que trata de dar la dicha renunciando a sus caprichos, gustos y pasiones, para demostrar así la nobleza de los sentimientos.

¡Yo te quiero! ¿Qué es lo que quieres? debe preguntar la joven al joven. ¿Me quieres a mí o quieres a mi cuerpo? . . . ¡Pues no es lo mismo! Por más que se prometa el cielo en la tierra, no se lo va a dar. Ese mismo cuerpo, hoy quizás tan lleno de atracciones, no tardará en marchitarse. ¿Y luego? ¿No irá a repetir la tonta historia del limón? Cuando se le saca el jugo, se lo tira a la basura

¿Me quieres mucho? . . . Entonces has de saber que tengo también el alma, que tengo mi responsabilidad delante de Dios, que tengo encomendada la sublime misión de la maternidad . . . Si me quieres tanto como para asegurarme que me dejarás cumplir todas estas obligaciones, si me quieres para ayudarme a cumplirlas, entonces sí que me amas y corresponderé a tu amor. Pero si solo tienes apetito de hartar tus pasiones, entonces eres un lobo, una bestia ham-

briente de saciarse, entonces no tienes ningún derecho de valerte de la noble palabra "amor" y de poner tus miradas en una joven casta. — Tal ha de ser la contestación de una joven juiciosa.

Pero puede suceder también al revés. Más de una "sirena" pone acechanzas a los jóvenes nobles. Esas comodonas, haraganas, perversas que no les importa otra cosa que "vivir", que no tienen para nada en cuenta ni su alma, ni su familia ni su propio futuro lejano, ni la ley de Dios; sólo buscar, de mil maneras, cómo enredar a la presa de su pasión. Con astucia, engaño, pinturitas, intrigas, exhibiciones de su cuerpo, regalitos y halagos se lanzan a la conquista, que tendrá que pagar la víctima con una esclavitud vergonzosa, con la desgracia de su hogar y quizás hasta con la condenación de su alma . . .

Cuando se trata del interés de personas mezquinas, de pasiones desfrenadas, es la palabra "amor" una burda mentira, pues allí no existen más que cálculos interesados; cuidado con tal "amor" que es el apetito de una bestia hambrienta . . .

EL VERDADERO AMOR.

es aquel, que actúa subordinado al dictamen de un juicio sobrio. Puede fijarse en las formas bonitas, puede interesarse por las condiciones económicas, pero lo que principalmente toma en cuenta es la nobleza del corazón. Los encantos del rostro se marchitarán pronto, para dejar lugar a las arrugas. Las rentas y posesiones pueden desvanecerse en un momento. Los atractivos corporales pueden desvalorizarse con un inesperado golpe de la enfermedad. Lo que no podrá desaparecer es el depósito de las virtudes en un alma noble; más todavía: bien atendido aumentará, y a medida que se oscurezcan los encantos corporales transitorios, crecerán las riquezas espirituales sólidas para afianzar la dicha del hogar y asegurar la felicidad eterna.

¡Es tan fácil confundir el amor con la pasión! Las niñas, teniendo una naturaleza tan distinta a la del muchacho, suelen ser también bastante ingenuas, dejándose engañar. Ellas aman con un afecto verdadero, con un amor dispuesto a darse, con total abnegación. Lo que sienten en su propio corazón lo proyectan también en los demás. Una niña noble, incapaz de engañar, es incapaz de dudar de la sinceridad y nobleza de los demás. Ella que no puede mentir, se horroriza de creer que sería capaz de mentir el hombre que ella quiere. Le cree, y a pesar de las advertencias de todo el mundo, seguirá creyéndole. Considerará malos a quienes traten de serenarla, pero no al que ocupa su corazón. Siempre sospecha envidiosos o celosos a aquellos que se expresan negativamente contra el joven querido . . . pues en él, ella solo ve virtud y grandeza. Los que lo ponen en duda, son sus — enemigos . . .

La tonta no sabe ni quiere comprender, que en el hombre la pasión sexual fácilmente es mayor que todos los afectos de amor, justicia y juicio. Mientras ella quiere con un amor sincero, desprendido, el varón apetece con el ímpetu de una bestia hambrienta que huele la presa, para tragársela sin apiadarse de los balidos del cordero indefenso.

EL TRIPLE AMOR.

Tres son los elementos que actúan en el acercamiento de los dos sexos, para conducir a la formación de la familia:

Con motivo del enlace Živec-Uršič
Nekaj znanih obrazov iz poroke Živec-Uršič na nevestinem domu

Primero es el deseo de amar y de ser amado. Ni el varón ni la mujer tienen su ser completo. Los dos sexos se completan mutuamente y por eso se sienten atraídos. Por cierto que los vacíos que se notan mutuamente no son absolutos y pueden complementarse perfectamente con los valores espirituales, por lo que queda asegurada la vida celiaca . . . Pero la generalidad de la gente ha de seguir el impulso de la naturaleza que busca su complemento en una persona del otro sexo. Este elemento prevalece en la mujer, que por tal razón es capaz de increíbles sacrificios, por el hombre que quiere.

El segundo elemento es el impulso de la pasión que busca satisfacciones carnales. Esa es la parte de la bestia que predomina más en el hombre que en la mujer. Tal es así, que en la mujer normal, noble, que no se pervirtió ni con lecturas, ni cintas, ni groserías de la vida, puede presenciar escenas frívolas, puede curar el cuerpo del hombre, sin sentir ni lo más mínimo la pasión, mientras en el hombre normal esta pasión es generalmente un violento resorte que lo lleva a la completa ceguera y lo hace olvidar los deberes más sagrados y los derechos ajenos más sublimes, si se pierde el control.

Las mujeres perversas conocen bien la debilidad del varón en este punto; por eso maniobran con las artimañas de la moda, de las posturas, de los escotes, gestos y acechanzas para enredar a quien pretenden. Las jóvenes inocentes, al contrario, desconociendo este hecho, se dejan engañar con los sofismas de los hombres perversos. Creyendo en las frases de la "estética", "línea", "gusto", o "moda" no sienten vergüenza apareciendo insuficientemente vestidas en público, entregándose a juegos que creen inofensivos, participando en bailes, playas y diversiones peligrosas. No creen en la necesidad de la prudencia hasta que, tarde ya, deben llorar amargamente el escarmiento que puede costarles lágrimas para toda la vida . . .

El tercer elemento es el deseo de ser madre o padre. En esto también marcha la mujer a la vanguardia. Ella es la desinteresada, la que no le importa su comodidad, ni sus gustos, ni los dolores, ni las angustias. Ella quiere ser madre, mientras que el hombre es fácilmente un utilitarista, que busca el matrimonio sólo por la "luna de miel" y no por amor a los futuros hijos. La mujer noble, inocente, en cambio no es capaz de creer en la malicia del hombre, ni admitir, que un hombre, a quien ella ama, podría abandonarla, luego de cargarla con hijos, y buscarse otras mujeres para su diversión.

Aunque el amor paternal ofrece muchas ilustraciones magníficas, sin embargo, el amor maternal es mucho más admirable. La madre vive y muere por sus

hijos y es capaz de actos heroicos y de transformar completamente su vida, para criarles, mientras han de lamentarse infinitos ejemplos de aquellos padres que buscan su placer sin preocuparse ni lo más mínimo por la suerte de sus hijos ni de su desgraciada esposa, víctima de sus pasiones criminales.

NO DEJARSE DESLUMBRAR

es de grandísima importancia. Una joven noble no sospecha siquiera lo degenerados que pueden ser los hombres que disfrazan con palabras poéticas la podredumbre desus perversas intenciones. Luego de fascinar a su presa le reclaman "pruebas de amor" y la joven que ama sinceramente, cree en la sinceridad del impostor. No comprende que también entre la gente hay lobos . . .

La incauta se olvida, que también ella tiene derecho y deber de pedir pruebas y antes de darlas debe reclamarlas, pues ella es la parte débil y la que más caro paga siempre los pecados.

Es muy importante que la joven sepa, la verdad en asunto tan delicado, porque en ella la pasión no es tan violenta como en el muchacho. Que ella, que llevará la enorme responsabilidad de la maternidad, conserve la cabeza cuando él la pierde. Que ella frene al joven y le ayude a conservar su propia dignidad respetando también la de ella.

Además de pedirle pruebas pero de un cariño casto, ha de guiarlo hacia el ideal de un hogar cristiano. No ha de atontarse con un afecto ciego sino al proceder con prudencia ha de tomar en cuenta también las advertencias de personas maduras.

Hay jóvenes que no demuestran el control necesario de sí mismos. Sus términos, gestos, miradas, chistes, denotan grosería. Muchos, consideran la mujer un juguete . . . Si la joven nota tales tendencias frívolas, si ve que se busca su cuerpo, se ridiculiza la moral y las costumbres sanas, se le invita a paseos sospechosos, y se quiere burlar el control de la "futura suegra" . . . debe duplicar las medidas de prudencia.

No diremos que tal pretendiente es un perverso incorregible. Lo cierto es que, si la joven pierde la cabeza, la perderán los dos. La consecuencia será una catástrofe. Pero si la joven es conciente de su deber, si sabe aprovechar la gran influencia que ejerce sobre el hombre enamorado de ella, podrá guiarlo, regenerarlo y hacer de él un buen esposo, pero no cediendo a sus caprichos apasionados sino guiándolo por el camino del amor desinteresado que domina a la pasión carnal, y se ejercita en el dominio de sí mismo.

El amor en su esencia debe dar y no exigir. Tal amor debe de reclamar la joven si quiere convencerse de los verdaderos sentimientos de su pretendiente y de la misma manera debe proceder el muchacho, cuando la situación se presenta en la forma apuesta, es decir en el caso de que una "sirena" busque enredarle y pervertir sus sentimientos nobles y su moral.

La finalidad del amor sentimental no es el goce sexual. Ese placer es tan solo un estímulo, para que los planes de Dios sobre la conservación de la especie humana no queden frustrados, ya que las molestias de la paternidad y maternidad son tantas que muchísimos desistirían de esa sublime vocación si no les impulsara la naturaleza con tal violencia. Pero para que Dios otorgue su bendición, para que enriquezca al hogar con la felicidad de una familia verdaderamente cristiana, el elemento del placer debe ir siem-

SVETOVNI NAZOR

Ta beseda se danes velikokrat izgovarja. Kaj je svetovni nazor? Bivši berlinski škof dr. Bares je to vprašanje takole razložil: Imeti svetovno naziranje se pravi, vsa vprašanja, ki se človek z njimi peča, gledati in presojudati z gotovega, trdnega stališča, nanja odgovorjati in jih razreševati gotovo, določno, jasno. Mi katoličani, pravimo, da imamo katoliški svetovni nazor. To se pravi, da vsa vprašanja, ki se tičejo nas samih in naše okolice: verska, politična, socialna, gospodarska, kulturna, presojamo na podlagi določil katoliške vere, ki je nositeljica božje volje in božjega razodetja. — Komunizem in liberalizem n. pr. pa slonita na t. zv. materialističnem svetovnem nazoru, ki ne prizna Boga in njegovih zapovedi in se pri reševanju zapletenih vprašanj ravna tako, kakor da Boga in njegovih zapovedi ni. Na podlagi tega svetovnega nazora je torej kapitalistu dovoljeno izžemati delavca, komunistu pa dovoljeno kapitalista ubiti. Prvi ne prizna Boga in njegove zapovedi: Ne kradi!, drugi pa tudi ne prizna Boga in ne njegove zapovedi: Ne ubijaj!. Iz iste brezbožne korenine je zrastle dveje popolnoma različnih dreves, a strupeni sta obe.

pre supeditado al deber, claramente explicado en el sexto y noveno mandamientos.

El amor no consiste en los besos y abrazos; su esencia no son las caricias y manifestaciones cariñosas sino el esfuerzo serio para lograr el perfeccionamiento moral propio y de la persona amada. Si el amor se reduce a el "comerse a besos", se trata de un asunto carnal, que, como todo lo que es carnal, pronto termina en el asco. Si al impulso de la carne se cede más todavía y se falta a las normas de la dignidad virginal, si el amor se reduce a las pasiones carnales, vendrá pronto el hastio y el asco, quizás antes de casarse, o bien pronto, después de la luna de miel . . . El amor sentimental, que se alimenta con las caricias materiales, es algo material y por eso necesariamente limitado. Es como un capital que, al ser mal administrado, pronto se agota. El cariño, cuya finalidad es la formación de hogares cristianos, debe de ser ennoblecido y espiritualizado. Si se frena en lo material, reduciéndolo a sus justos límites, evitando todo aquello que provoca los placeres carnales, ponen los novios bases sólidas para un amor, que podrá pasar todas las pruebas; pero si no se toman tales medidas fracasarán la fidelidad y la unión matrimoniales y

SE DESVANECERA LA DICHA ASPIRADA.

Los novios enamorados se olvidan muy fácilmente de las realidades de la vida. El muchacho se deja arrastrar por su pasión; la joven se olvida de su grandísimo deber, de frenar al novio en sus excesivos reclamos. Creyendo que permitiéndole ciertas libertades aseguraría su cariño, sucumbe a un error fatal.

Por más que reclame el novio esa clase de "pruebas de amor", resultarán contraproducentes, pues una vez obtenido lo que pretende la pasión, la joven pierde el encanto ya que el atractivo mayor, además de su cara bonita, es precisamente su dignidad de mujer, su reserva inagotable. Si la joven se rinde, la pasión no queda satisfecha, pero la fortaleza está arrasada. Las ilusiones se han hecho humo y el corazón queda destrozado. Es natural. La pasión tiene solo el objeto, de impulsar hacia el matrimonio, por eso los placeres carnales no pueden llenar las ansias del corazón. Eso puede hacerlo solo un hogar formado en base del amor sacrificado.

El grandísimo error del materialismo consiste en depositar las esperanzas de la felicidad en los goces carnales. Luego de medio siglo de novela, teatro, moda y, filosofía inmundas hallamos las familias modernas en completa descomposición. ¡Qué horribles son las estadísticas de los divorcios, infidelidades matrimoniales, crímenes juveniles, y hogares desgraciados! En la ceguera, se vive solo para los momentos pasajeros, entregándose a la pasión del "amor libre". Es como un tren que marcha afuera de los rieles . . . Así, a pesar de la abundancia de todos los bienes materiales no hubo jamás tantos hogares desgraciados. Nadie puede dudar de que es a causa de la corrupción de la decencia y el abandono de los caminos de la ley de Dios que manda mantener la dignidad del cuerpo humano y quiere la santidad del matrimonio.

La historia nos enseña elocuentemente, como la disolución moral lleva a la ruina a individuos y naciones. Sobre las ruinas de Babel, Memphis, Atenas, Roma . . . puede demostrarse, de que la causa de su destrucción fué la búsqueda apasionada del placer y el miedo del sacrificio. La misma historia será repetida sobre las ruinas de Londres, París, Roma, Buenos Aires . . . Babeles modernas . . .

EL UNICO CAMINO DE LA FELICIDAD

es el noviazgo y matrimonio cristiano. Controlar los afectos, no dejarles camino abierto, para no tropezar con derechos ajenos, resguardados por el noveno mandamiento que prohíbe el adulterio no sólo en el hecho sino también en el deseo; vigilar para no enredarse en amores imposibles, ejercer el dominio sobre su propio cuerpo, con ayunos y régimen de vida para no sucumbir ni a las mentiras que inventa la carne ni a los sofismas del mundo perverso; reducir las manifestaciones cariñosas a las que no deben ocultarse delante de la propia madre, evitar todo aquello que provoca a las pasiones . . . es el sendero, por cierto algo sacrificado, pero seguro, hacia la felicidad de un hogar.

Todas las plantas florecen solo en una temporada reducida . . . La vida humana anda los mismos caminos. Como en las plantas, más que la flor importa la fruta, así en un hogar los atractivos corporales y los sentimientos de amor, son sólo indicadores de la dicha sólida.

Los sentimientos y la pasión tienden hacia el acercamiento de los futuros esposos. Las manifestaciones cariñosas, sin embargo, deben atenerse a límites bien fijos. El derrocharse en ellas, es contraproducente. Los que más se besan y acarician, ante de casados, al pasar la luna de miel ya no se toleran más, mientras que las personas que siempre han llevado cuenta exacta de sus confianzas sentimentales, ven crecer su cariño con los años, cuando la hermosura externa empieza a decrecer.

No es "incomprensión" de los "anticuados" sino experiencias milenarias que imponen a los novios renunciar a los abrazos y reducir los besos a los sólo "robados" y eso tan solo, cuando el casamiento es seguro . . . Los que pasan de allí, lo pagarán más tarde, y como generalmente víctima es la mujer, ella especialmente debe tomar las medidas prudentiales.

Dios es el arquitecto del mundo y del hombre. El quiso dar al hombre el poder de colaborar con El

En Cor. Brandsen pasamos un día inolvidable en la quinta de José Lah. Se ven aquí su esposa Ana y algunas amigas, encargadas en atender a los huéspedes.

Vsem so ostali prekrasni spomini na prelepi izlet 22. januarja v Brandsen.

en la creación de nuevos hombres. Dios es pues el único dueño de la vida y de la muerte y El es pues también. Aquel, de quien ha de recibir un matrimonio la autorización, para su misión creadora.

El matrimonio cristiano, fundado con el sacramento, es pues el único que puede autorizar el uso de las potencias recibidas para la procreación.

La apostasía del hombre contemporáneo inventó el casamiento civil. Es cierto que los hijos nacen igual. Ni ellos tienen por eso, culpa alguna, pero los padres ilegítimos sufrirán las consecuencias del abuso. Dirán, y, que lo digan no más: "lo mismo da" . . . Pero no dá lo mismo. Ni en este mundo y mucho menos en el otro.

Presenciamos hoy un proceso catastrófico. El mundo, de espaldas a la verdad, va arrojándose en errores suicidas. Se niega a Dios, se reniega del alma, se ridiculiza a la justicia eterna, el cielo se "cede" a los pájaros, se hacen bromas sobre el infierno . . . Esos errores han envenenado a la humanidad hasta la raíz, y, los responsables buscan, inútilmente remedios . . . Los hijos, rebeldes, ingratos, corrompidos, no respetan más, ni a sus padres ni a nadie; la juventud moderna, despreciativa de lo "antiguo" es ya un castigo evidente, por la traición que se hace a Dios, formando familias sin bendición religiosa. Hay que prestar oído a los gemidos de las madres ancianas, las quejas de los padres en cuyas familias no hay temor de Dios para comprender lo que vale la santidad del hogar cristiano.

Sin embargo, estas consecuencias son poca cosa en comparación con el castigo que tiene preparado la justicia eterna, para aquellos que quieren defraudar a Dios, sea en un hogar sin bendición divina o sea, lo que es peor todavía, en los adulterios, perversiones y abusos del cuerpo. Si en Sodoma, que no conoció el evangelio y la grandeza de la castidad, Dios castigó ese pecado con tanto furor, tienen entonces por qué temblar ante la justicia divina, aquellas personas que llevan el nombre cristiano y viven peor que animales inmundos . . .

Dios no paga todos los sábados. Es por eso que muchos quedaron adormecidos. Pero llegará el sábado de la justicia divina sin perdón ni clemencia. Las horribles ruinas en la tierra serán tan solo un pequeño símbolo de la abominación que tocará a aquellas almas condenadas por haber sido impostoras y ladronas, en la administración del cuerpo que recibieron, para servir a Dios al cual han despreciado.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Med tem je pa vreme delalo po svoje. Bil je eden tistih dni, ki jih pozna slovenska modrost pod imenom "aprilovo vreme". Po nekaj urah krasnega sonca so se nagnetili tako gosti oblaki, da je svetilnik, ki stoji tamkaj prižgal svojo luč. Svetilniki so namreč tako napravljeni, da se luč avtomatično prižge, če se stemni, a kadar se dovolj razsvetli, luč ugasne. Pri polni svetlobi ladje ne potrebujejo čuvarjev, ki jih opozarjajo na bližino obale, pač pa v temi.

Vse bolj gosto je postajalo nebo, mi pa nismo imeli volje, da nas opere, zato smo se kar stisnili v voz in pognali. Kmalu je bila ploha mimo in smo jo jadno rezali proti domu. Morje marjetic je cvetelo na eni, morje valov se je penilo pod udarci vetra na drugi strani ceste.

Od nekje je pridrvel pes in nas pozdravi, po pasje seveda, tako kakor delajo tudi mnogi ljudje, ki lajajo samo zato, da dokažejo da lajati znajo . . . čeprav zato ni nikakega pametnega vzroka. Psu pač ni zameriti, ker je pes, toda za človeka je pa tako lajanje sramotno, čeprav se kdo še celo ponosno na prsa trka: "to sem mu jo povedal, farju" . . .

"Čakaj, te bom jaz naučil" je uganil g. Kusanovič. Na kaj takega pes ni računal: prav tisti hip je sunil auto v veliko lužo: velik pljusk je polil nadležnega psa, ki jo je jadno popihal nazaj z repom med nogami . . . Dalje se nam je spet nudil drug komičen prizor, ki pa je bil nemara za koga tudi kaj nevšečen. Velik vol, seveda po volovsko, je na vso moč vrtal v steno bajte, zloženo iz ruše. Neusmiljeno je ribal gori in doli in kdo ve, kako je svoje delo dokončal . . . Menda je bila zapuščena baraka drvarjev in po volovski modrosti je postala že čisto odveč.

Malo pred 5 uro smo bili nazaj v Punta Arenas. Ker se mi je preveč mudilo, da najdem še predno za pro trgovine, kak fotografski film, se nisem utegnil zanimati, kakošno zgodbo je imela kokoš, ki nam je hotela naložiti post s tem, da je ostala na stopnicah pred bolnišnico. Dobil sem, kar sem iskal in se založil s fotografskim materijalom za celo leto naprej.

Nekaj obiskov je bilo treba še napraviti, še enkrat smo si podali roke in si želeli "na svidenje" . . . Kdaj bo in kje, kdo to ve? Na tako dolgo pot se človek ne odloči tako kmalu.

Naslednje jutro ob 6 naj bom na red za odhod. Ob 5 sem že bil v bolnišnici, kjer sem se poslovil od naših dobrih sestic. Še enkrat so zapele po slovensko med sveto mašo in še en Zbogom, pa spet na daljno pot.

Teden dni sva bila skupaj s č. g. Martinom Maroša, pa je bilo dovolj, da sva imela oba solzo v očeh, ko sva si slednjič stisnila roki v slovo. Že je trobil pulman, še en zamahljaj v pozdrav, pa smo bili za ovinikom. Le stolpi in strehe so nam še pomežiknile za hip iz vedno večje dalje, kadar smo se pognali čez kak strm. Morje je zapljuskalo pred nami. Kmalu je zmanjkalo drevja in se je bočila pred nami na eni strani valovita goličava, koder so se pasle pravkar ostrižene ovce, na drugi strani pa je sinelo Magaljansko morje.

Na carinarnicah in stražnicah so mi kaj prav prišle svetinjske, ki so odprle precej hitro pot preko težav, katere je imel neki sopotnik radi papirjev . . . Na zadnje je pa kazalo da bomo kar sredi pota ostali, to se pravi na zadnji argentinski stražnici. Poštajna ti grda! Kar posrbelo me je za ušesom. Njih kaj malo briga, če nas zadrže tukaj dva dni, toda jaz imam jutri zjutraj ob 4 že avijon iz Rio Gallegos . . . Radi enega človeka, kateri je bil toliko površen, da svojih papirjev ni pravi čas dejal v red, pa smo vsi v kaši . . .

Po deh urah se je vendar zadeva telefonično uredila in smo se pognali še poslednjih 100 km. Kar kmalu so zardele pred nami strehe vojašnic, ki stoje nekoliko izven mesta Rio Gallegos in že smo bili na mestu . . . Ne bom pravil kako smo izgledali . . . Saj me tudi ni mikalo gledati se v zrcalu in da bi me tudi drugi ne odgledovali, sem jo kar popihal v župnišče in v banjo, ker že res ni bilo mogoče dihati.

Še enkrat smo pomodrovali nato z rojaki pri Lučiču in uredili vse potrebno za naslednje jutro.

AVIJON NE BO ČAKAL.

Ob pol 5 zjutraj so me že zbudili. Po sveti maši me je že čakal voz aeroposte. Tema je še bila ko smo se pognali proti letališču. Zanimalo jih je še koliko sem težak . . . Te ljudi manj zanimajo leta kot teža . . . Komaj da je zmagoval dan nad nočjo, ko je zabrnal motor in se zaprašil v polet. Še eno vijugo smo napravili nad mestom, ki je prav tedaj ugasnilo luči. Še en pozdrav z ladij, ki so ležale leno na svinčenem morju, pa smo zapluli v višavo, kjer nas je že zajel prvi sončni žarek, ki je hip nato objel tudi pokrajino pod nami in je zdrsel čez morje, ki je tisti hip zacvetelo v srebrnih penah.

V eni uri smo bili že v San Julianu, pa smo že zopet pohiteli v vis, in dalje v Puerto Deseado in dalje proti Comodoro Rivadavia, kjer nas je čakal izdaten zajtrk in enouren oddih.

Prekrasen dan smo imeli. V velikem loku smo obkrožili kotlino Comodora Rivadavia, kjer je tisoč črpal, tisoče hišic, barak in palač, desetorica karakterističnih patagonskih mest in neskončno sinje morje, na katerem so dremale desetine večjih ali manjših ladij.

Ko je bila ta pestra slika za mano, sem odprl buenoški časopis, ki sem ga po 10 dneh spet dobil v roke, toda bila je vseeno zanimivejša pokrajina, čez katero smo frčali. Slikovitost obale, ki je bila vse čas skoro tik pod nami, ravne ceste, katere se vlečejo v nedogled in to sinje nebo ki se je bočilo vsenaokrog . . . Kmalu je razelena pred nami trelewska dolina, kjer nas je čakal nov pristanek. Kar puhnila je v nas vročina, ko so odprli vrata. Ura je bila že 11.

Še najlepši kos vožnje nas čaka. Večno pristajanje je tako nevšečno, da je večina ljudi že dobivala omotico. Jaz sem krepko vzdržal. Hotel sem na vsak način točno videti obrise slikovite obale polotoka Valdes, Golfo Nuevo, Zaliv San Jorge in San Matias. Tako slikovitih zalivov nima celi svet, kakor jih ima Argentina med Puerto Madrin in San Antonio Oeste. Iz sinje višave je pogled objel celotno panoramo obale, kjer bi vse svetovne mornarice našle varen pristan in kjer bo najbrže v bližnji bodočnosti najpomembnejša pomorska baza za Argentinijo. Ni čudno, če je Nemcem dišala Patagonija. In najbolj jim je dišal rano tisti kos, kjer so sanjali najti varno gnezdo za svoje "žepne oklopnice" in pomorsko razbojništvo.

Čez prostrani zaliv Sv. Matija smo se pognali v mirnem poletu in pristali v Carmen de Patagones. Še en košček me je čakal, še do Bahije Blanke. Vlak rabi do tam 7 ur, avijon je pa malo zabrnal, pa nas je že pozdravila bela golobica.

Čakalo nas je obilno kosilo, ki ga da družba vsem potnikom, nakar so me odpeljali v mesto, kajti namenjen sem bil le do Bahije z letalom, ker sem moral obiskati še rojake tamkaj. Ferletičevi so mi za vse poskrbeli, da sem še tisto popoldne obšel domalega vse rojake, tako da sem naslednje jutro že odpotoval in bil pred polnoči že doma. Toda preje sem moral odložiti vso zimsko obleko s katero sem bil še tisto jutro oblečen v mrzlem Río Gallegos.

NA PATERNALU.

Izpolnila se je želja č. g. Ernestu Saksidu in želja vseh dobrih rojakov, da smo skupno doživeli srečni dan božjega služabnika. Kljub raznim težavam se je sestavil pevski zbor, katerega je vežbal in vodil novomašnikov brat Viktor. Ko je vstopil slavljenec 9. febr. v svetišče, da daruje svojo prvo svečano daritev, je zadonela pozdravna pesem: "Novi mašnik bod' pozdravljen". Ginjenost je prevzela tisti hip vso cerkev, ki je bila polna, a novomašniku je zablestela solza v očeh. Po 15 letih tavanja po brezsrčni tujini, je slednjič našel mesto, kjer ga je obdala toplota slovenske domačnosti in zvočnost naše nebeško lepe pesmi.

Takoj se je pričela slovesna daritev. Tedaj šele so opazili verniki tudi dobro znani obraz priljubljenega č. g. Vladimira Zmeta, ki je prav ta dan mogel prihiteti, da dvigne slovesnost s svojo navzočnostjo in doživi vesel dan med rojaki. Opazili smo pa tudi dva nova obraza. Dijakon je bil g. Jože Košiček, subdijakon pa g. Tone Grčman, ki sta nekaj dni prej prišla iz Evrope in bosta začasno ostala v Buenos Airesu.

Novomašni nagovor je imel g. Hladnik, ki je poudaril veličino duhovskega stanu a tudi njegove nevarnosti. Prav zato, ker ima duhovnik tako veliko oblast in tako silno nalogo, da vodi ljudi v večno srečo in da ima ključ do zveličanja, tudi hudobni duh napne vse sile, da bi duhovnika zrušil. Poskuša njega samega zvoditi na pot greha, ker z njim in ob njegovem slabem zgledu gre v pogubo množica naroda. Če pa satanu ne uspe prvo, pa, po božjem pripuščanju, navali na duhovnika in na celo Cerkev in vse dobre vernike z obrekovanjem, sovraštvom, preganjanjem in celo mučeniško smrtjo. Saj taka je beseda Gospodova: "Vse hudo in lažljivo bodo čez vas govorili, iz shodnic vas bodo metali in pri tem bodo celo trdili, da delajo Bogu vredno delo... Toda vi ne postanite malodušni, zakaj zaupajte, jaz sem svet premagal"...

Novomašniški brat Viktor in g. Ciril Jekše sta z združenimi močmi in z občudovanja vredno točnostjo pevcev dosegla, da smo imeli res krasen užitek ob prelepem petju. Med močno latinsko mašo, od katere so zapeli tri dele, so upletli prelepe domače pesmi, med katerimi tudi nekatere kompozicije g. Viktorja.

Kljub razburkanosti, ki vlada trenutno med rojaki in katere posledica je nerazpoloženje proti Cerkvi, so pevci dokazali, da jim ni mar blebetanja lahkinih ljudi in prav tako je narod v množici prihitel na to lepo svečano st ter pokazal, da je vera bolj globoko zasidrana kot pa trenutna čustva, katera oslepe le nerazsodne in plitve ljudi, dočim vernega Slovenca ne spravijo iz tečaja. Za resnega in prevdarnega človeka ni vprašanja ali je duhovnik "Ernesto", ali "Peter" ali "Janez"... Tisto, da "zaradi Janeza" ne gre v cerkev, govori tak, kateri bi isto trdil o "Tonetu", če bo "farju" "Tone" ime... To je le pretveza, s katero se v modernem času krije brezbožnost tedaj, kadar se zdi neumestno priznati jo očitno. Taki ljudje so ali brezbožni, ali na zaslepljeni, ki ne vedo kateremu gospodu služijo... Da bi le ne končali v pogubi!

Nalogo novomašniškega botra sta prevzela g. Jožef Lah in njegova žena Lojzika roj. Vodopivec, ki je novomašnikova sestrična. Navzoča sta brata Vence in Viktor z družinami, brat Pepe pa ni mogel priti, ker je bil ravno v največji trgovini sadja v Rio Negro.

Navzočih je bilo premnogo rojakov Dornberžanov in Prvačkovcev, najbolj pa so se izkazali Rihenberčani, kateri so doprinesli glavni del pri petju.

Po končani maši se je zbrala vesela družba na domu sorodnika Čotarja v Villi Devoto, kjer so bratje poskrbeli za iedačo in pijačo. Čotarji in Vodopivčevi pa so dali na razpolago vse, kar treba, da je sto gostov sedlo in si postreglo.

Popoldne smo spet pohiteli v božjo hišo. Prvič ta dan smo se zbrali v cerkvi sv. Rafaela, kjer nas je že sprejela svetogorska zastava, ki je prisostvovala naši pobožnosti. Na Paternalu pri sv. maši smo imeli pa podobo svetogorske Marije, kar je imela na skrbi gospa Cotičeva. Marijina podoba je še povečala v vseh čustvo domačnosti, ker je vstala pred nami v spominu s podobo Marije s Sv. Gore tudi podoba ljubljene domovine, sončne Primorske, nad katero svetogorska Marija kraljuje in jo varje.

NA AVELLANEDI

je bil novomašni praznik teden pozneje, 16. februarja. Ob napovedani uri je bila kapela polna in na veliko veselje vseh rojakov smo spet slišali novomašno pesem. Malo časa so imeli pevci, od daleč so morali nekateri k vajam, toda povodja Ciril Kren in pevci so se izkazali najprej pri vajah, potem pa še pri slovesnosti. Prekrasno so zapeli. Zvonko Kandusov je vzel na skrb že one drobne mašne dele, katerih pevci nismo mogli pripraviti in je bila slovesnost res nadvse veličastna.

Novomašni govor je imel g. Košiček, kateri je pokazal veličino in odgovornost duhovskega stanu. Pri enih uživa čast, pri drugih pa prezir in preganjanje. In tako mora biti. Če so preganjali Kristusa, moramo s tem računati tudi njegovi duhovniki. Tako je bilo v vseh stoletjih, kajti vedno se je hudobni duh držal iste modrosti: udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce. Zato so od Nerona dalje, skozi arianstvo in vsa stoletja razglašali satanovi oprode duhovnike za izdajalce, protinarodne, protidržavne in jih sodili, sramotili, mučili, ubijali... toda vedno zaman, kajti hudobija in zmeta je vedno propadla, resnica pa, katero oznanja duhovnik, je iz preganjanja izšla očiščena in Cerkev povečana.

Po starem običaju je bil med mašo tudi "ofer", kjer so dobili vsi lepe spominske podobice.

Po končani maši se je zbrala družba pri kosilu, za katerega so poskrbeli dobri Prekmurci. Še v petek je bila zadrega kako bo s tem, a nazadnje je g. Šeruga vse tako lepo izpeljal, da smo našli okusno pripravljene mize, izborno postrežbo in k temu še mi poživili novomašno veselje, da je bilo nekaj posebnega.

Ob 16 uri se je spet zbralo naroda za polno kapelo in smo še enkrat zapeli in še enkrat slišali besedo g. Košička ter odnesli vsi vesele spomine na tako krasen dan, ki ga smo doživeli na Avellanedi.

Luego de la solemne misa del P. Ernesto Saksida se reunieron sus íntimos en la mesa común. Vidimo nekatere znane obraze, ki so počastili novomašnika pri obedu. Poleg bližnjih sorodnikov in sosedov so navzoči tudi vsi pevci.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMOSEGUNDO CAPITULO

(Continuación)

—“¿Por qué callan? ¡Oh! ¡Vuestros ojos lloriquean delante del venerable Villenez, pidiéndole que hunda el hierro en mi sangre y escriba así un pacto de sangre con vosotros! Magister peditum, amante de la emperatriz Teodora, tiene bien resguardado su pecho para que alguien no le robe el corazón. ¡Porque por ese pequeño juguete lloraría vuestra reina, la prostituta alejandrina! Y hasta el mismísimo diablo de los cristianos, montado sobre las espaldas del Emperador, lloraría si supiera que sobre Tunús y sus compañeros carga la tumba que les depará Iztok.”

Al oír esas palabras ofensivas para la santa corte, los rostros de los enviados bizantinos se desfiguraron de ira, los antos movieron las espadas, asombrados, cuando oyeron las noticias de Tunús. Si las espaldas de Iztok no estuvieran protegidas por Jarozir, difícilmente se habría librado de ellas. También el hijo de Svarun sabía que lo protegía el hierro del fuerte guerrero, y detrás de los muros, el grupo de hombres fuertemente armados. Por eso no se impacientó, no se movió, cuando se agitaron los antos. Tranquilamente sacó de bajo su coraza la carta imperial.

—“Jefe Villenez, los llenó de aflicción la noticia de que yace bajo la tierra Tunús, lobo hambriento de vuestra y nuestra libertad. Pero la tristeza se os transformará en alegría cuando sepas qué dice esta carta, que se calentaba sobre el pecho traicionero de ese cán huno! ¡Tienes un traductor, un hombre en quien confías, que te lo lea!”

Un hombre enjuto tomó en sus manos el pergamino, lo leyó y lo fué traduciendo.

Los bizantinos empalidecieron, las bocas de los antos se abrieron asombradas, las sombras se disipaban de sus frentes.

—“¡Es un engaño!”, gritó uno de los enviados imperiales cuando fué terminada de leer.

—“¡No es un engaño, jefe Villenez, es trabajo de los dioses!”

Dijo el traductor alargando al jefe la carta y señalando con sus largas uñas el sello imperial.

Los antos comenzaron a murmurar excitados. Sus frías miradas atravesaban a los bizantinos.

—“¡Se ablandan los corazones!”, pensó Iztok y dijo:

—“¡Hermanos! ¿Quién cerró los ojos de vuestra sabiduría, para que hayáis podido aceptar de regalo las tierras del otro lado del Danubio? ¿Acaso esa tierra no era ya vuestra y nuestra? ¿Quién fué el primero en sembrar allá? ¿Quién el primero en pacer por ella el ganado? ¿El linaje de antos y eslovenos o el rapaz lobo bizantino? Y ese mismo lobo, que nos arrancó las ovejas, ahora se las ofrece como regalo. ¡Malvado! Y por el regalo arrebatado aún exige en pago, que os peleéis con los hermanos, que os maten los varhunos, ¡que vuestros pechos protejen el suave lecho para que en él descansen el enemigo! Oísteis las envenenadas palabras del Emperador, sentisteis el fraude que escondía el pecho del mayor traidor, Tunús, hasta el momento que mordió la tierra. ¡Hermanos no tentemos a nuestros dioses! ¡Unámonos para vengar a los padres y a los hermanos! ¡Hacia el Danubio! ¡Ahora está madura la cosecha! ¡Vamos a recogerla! ¡Perdición para Bizancio!”

—“¡Perdición!” aulló Jarozir, “¡Perdición!”, rugieron los antos.

—“¡Perdición!”, chilló el brujo y rompió en pedacitos el pergamino, arrojándolo al fuego. Ese grito se extendió por el lugar; llegó a oídos de los guerreros que aguardaban detrás de los muros, y también ellos se unieron con su clamor de “¡Perdición!”, mientras apretaban las riendas. La tierra se estremeció, a través de las ruinas entraaron los eslovenos. Los

había asustado el griterío y creyeron que Iztok necesitaba su ayuda. Pero una vez en el fuerte, colgaron sus espadas, los antos les ofrecían como saludo vasijas de miel.

Los eslovenos tomaron la bebida, ardieron los fuegos, el brujo quemó barriles de aceite en honor a los dioses, los hermanos se abrazaron en un amor unificador.

Cuando los bizantinos comprendieron que sus intenciones se veían desbaratadas, que las cuerdas con las cuales habían querido atar a los bárbaros estaban rotas, quisieron huir del fuerte.

Pero los antos y los eslovenos los detuvieron y los rodearon. Los bizantinos reclamaron por la libertad de los mensajeros, amenazaron con el Emperador y un nuevo Hilbudi, amenazaron con terribles legiones de hoplitas, que vendrían a vengar la ofensa hecha a los embajadores. Pero los eslovenos y los antos enloquecidos de alegría, no se preocuparon por sus furiosas pláticas. Por respuesta recibieron carcajadas. Recogían excrementos y los arrojaban al rostro de los bizantinos. Se burlaban del Emperador y escupían a sus representantes. Algunos levantaron piedras y las arrojaron a los yelmos y a los escudos. Esto enardeció a los bizantinos. Montaron sus caballos, sacaron las espadas y golpearon con ellas a eslovenos y antos, intentando abrirse camino fuera de Turris. Algunos antos quedaron ensangrentados; sin escudos ni yelmos, temían las pesadas armas de la caballería bizantina. Entonces fué Jarozir a ayudar. Cerró el camino, con sus mejores golpes atacó de frente a los bizantinos, mientras por detrás los antos arremetían con sus hachas. Si no hubiera intervenido Iztok, los habrían matado a todos. Pero él salvó a dos mensajeros y les encomendó:

—“¡Vayan a lo del Emperador y comuniquenle que iremos allá como huéspedes. ¡Que nos prepare comida porque el camino es largo y tendremos hambre!”

Entre las burlas y las risas de la soldadesca, los humillados bizantinos salieron de Turris y huyeron rumbo al sur.

Después de esto, se reunieron los principales guerreros y ancianos, en un consejo que llegó a la conclusión de que era necesario reunir de inmediato el ejército de eslovenos y antos e invadir con él las tierras de Bizancio. A los más respetados conductores se les encomendó la tarea de hablar con el pueblo y llamarlo a la venganza.

Después del consejo, durante todo el día libaron, juraron por Perún que castigarían a Bizancio, arrojaban miel al fuego para aquietar a Morana, se encomendaron a las hadas conductoras y destructoras para que no volvieran a desunir a los hermanos y para que no les permitieran cambiar el hacha por el arado hasta tanto no estuviera libre toda la tierra del Hema. Y entre todos esos gritos y promesas, el brujo predecía días de gloria, augurados por lo que leía en las entrañas de ovejas y bueyes.

Cuando en la tardía noche venció el cansancio, cuando los antos y los eslovenos contaron ya dos, tres veces sus andanzas por la Mezia, sus conquistas y triunfo sobre Tunús y los hunos, sólo quedaron junto al fuego Iztok y Villenez.

El hijo de Svarun no dudaba que convencería a los antos de la traición y la astucia de los bizantinos, pero no esperaba un éxito tan rotundo. Sus venas ardían; nunca había tomado tanta miel como esa noche. Las dos metas: Irene y la partida al sur, que hasta hacía pocas semanas eran como dos estrellas sumamente lejanas, parecía que habían caído de pronto en sus brazos. Todos los sueños se hacían realidad, sus ansias se cumplían, su corazón se estremecía pensando que los dioses le habían concedido demasiado.

A pesar de todo no olvidó que aún debía ganar a los antos para apurar el camino. Quería ir a Toper y de allí a buscar a Irene. Entre esas olas de felicidad que lo habían cubierto de improviso, sintió tantos deseos por ella, que no se habría sentido capaz de conducir a su ejército si antes no llegaba a verla y estrecharla contra su corazón.

Por eso expuso a Villenez sus planes. Le dijo cuán peli-

groso era el prefecto Rustik, si llegaba a atacarlos de espaldas, y por eso aseguraba que era conveniente, lo más certero y sabio, lanzarse primer a la destrucción de ese nido y de allí continuar la campaña, hacia las murallas bizantinas. Villenez no le respondía. Así como antes sentía rencor hacia el joven esloveno, lo quería ahora con toda el alma y repetía continuamente:

—“Iztok, Svetovit te eligió! ¡Iztok, eres el libertador del pueblo! ¡Venganza de los padres!”

Aunque los soldados estaban tranquilos, Jarozir, no permitió que los muros quedaran sin guardia. Cinco de los hombres más aptos fueron distribuidos sobre los derruidos puestos del cerco. ¡Y fué sorprendente! A media noche se oyó las tropetas de la guardia. Los dormidos y mareados eslovenos y antos buscaron a tientas los escudos y yelmos, los guardias trajeron inmediatamente los caballos de la estepa.

Iztok no se había dormido aún. Se oyó su voz; el sueño de todos los eslovenos se disipó, todos en un segundo se despertaron y alistaron. Tintinearón las riendas de los caballos, se oía el chocar de escudos, jinete tras jinete estuvo inmediatamente montado, de tal modo que Villenez se anonadó ante tanta orden y no pudo ordenar ni una aplabra a los antos, que se miraban entre sí, iban de aquí para allá, se ocultaban y volvían a salir sin ningún orden.

Iztok estaba sobre los muros escuchando. Desde el suroeste se oía algo así como el fragor de una batalla. Aguzó el oído. Una intranquilidad siempre mayor se apoderó de él.

—“¡Estos son los eslovenos! ¡Este es nuestro ejército! ¿Qué les sucedió? ¿Para qué arrear durante la noche el botín?”

Lo preocupaba. Bajó con presteza de los muros, saltó sobre el caballo, y todos los eslovenos, sin palabras, salieron tras él de la fortaleza.

Villenez se asustó.

—“¿Qué sucedió? ¿Acaso los eslovenos los atacaban? ¿Eran acaso los varhunos? ¿Por qué había huído Iztok? ¿Era una emboscada?” La sospecha apretó su pecho, se apoderó de él el terror, perdió la confianza en los eslovenos. ¿Pero qué hacer? ¿Huir? No huiría. Llamó el consejo de los grandes. Pensaban, meditaban, llamaron al brujo, ... el tiempo pasaba y estaban solos, sin saber qué hacer..., hasta que comenzó a aclarar el alba.

“¡No es un engaño!” ...

Entonces ya se mostraron en la estepa las brillantes armaduras. Iztok volvía con la mitad de sus guerreros.

—“¡Maldito Bizancio!” Gritó, cuando entró a Turris. Los antos miraron al Svarunec cuyos ojos parecían ascuas de fuego.

—“¡Bizancio se unió también con los hérulos contra nosotros! ¡Maldición! Atacaron a nuestro ejército, le arrancaron el botín, libertaron a los prisioneros bizantinos y huyeron! ¡Maldición!”

—“¡Perdición! ¡Destrucción!, gritaban los eslovenos.

—“¡Venguémonos!” Gritó el enardecido Iztok. “¡Hermanos, a la tarea! ¡Contra Bizancio!”

El ardor de los antos se reforzó con esos hechos. Sobre los caballos ya, repitieron sus juramentos y partieron inmediatamente, deseosos de que se extendiera la noticia de la paz entre los hermanos, que llegara a todos los rincones esa noticia.

Iztok se sentía aún más encolerizado contra sus propios hermanos de sangre que contra los hérulos.

—“Gentuza, gentuza borracha, gentuza sin cabeza, ¡por eso la vencieron! Ovejas... ¡los tomaré con mano de hierro y os llevaré así al triunfo! ¡Por dioses! ¡Oh!...”

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

POSVETITEV LJUBLJANSKEGA IN MARIBORSKEGA POMOŽNEGA ŠKOFA je bila 1. decembra 1946 v ljubljanski stolni cerkvi. Iz pisma, ki je prišlo iz Ljubljane izvezo, da se je k tej slovesnosti zbrala ogromna množica vernikov, ki je napolnila cerkev in ulice okrog nje, čeprav je bilo policijsko prepovedano vernikom to slovesnost s prižnic oznaniti in tudi zvonovi niso smeli zvoniti. Sredi svečanosti, ki jo je vodil papeški nuncij, so neznani zlikovci metali med ljudi bombe s solznimi plini. Ljudem so tekle solze curkoma iz oči, toda vztrajali so pri obredih do konca.

S TAKOZVANEGA PRISILNEGA DELA V KOČEVJU na Dolenjskem se je posrečilo uiti dvema mladima fantoma, ki sta po dolgih mesecih skrivanja prišla na Koroško. Eden od njih je bil prej v laških in nemških ječah. Sedaj piše obširno knjigo, kjer bo z dokazi podprl, kako se godi Slovincem pod tremi zloglasnimi “izmi”: fašizmom, nacizmom in komunizmom.

KAKO JE NA PRIMORSKEM. Iz pisma, ki ga je poslal g. R. M. posnemamo: Doživljamo strašne čase. Približujejo se dnevi podpisa mirovne pogodbe z Italijo. Iz Bovca, Kobarida in Kanala beže ljudje v množicah. Od blizu so gledali “paradiž”, ki jih čaka. Ljudje, ki so včeraj vpili “živijo”, in podpirali z osebnimi žrtva-

mi, z besedo in z denarjem boj za svobodo, se danes bijejo po glavi rekoč: “Metali smo kamenje na svoj vrt”!

Privatne trgovine so v jugoslovanski coni že prenehale. Obstojajo le zadruge, ki imajo malo robe, še manj pa kupcev, ker denarja ni. Obleka in živež je na karte. Nakaznico za obleko še kako dobiš, če nisi reakcionarec, a blago dobiti je težja stvar, odkar je UNRRA prenehala s svojimi pošiljkami in smo navezani le na to, kar ima naša dežela ali pa kar nam pošilja Rusija. Čudno se nam zdi, da so z istim dnem, ko je prenehala delovati UNRRA, prenehale tudi pošiljke iz Rusije.

Mesa dobimo pri nas za celo občino 20 kg tedensko.

Marijine družbe so po nekaterih krajih ukinjene. Do 23. decembra je bilo treba vse organizacije prijaviti vladi, toda cerkvene organizacije o tem niso bile obveščene. Za vsak sestanek cerkvenih organizacij je treba plačati veliko svoto denarja, ki ga ravno ljudstvo nimajo.

V Podragi na Vipavskem so že ustanovili prvi “kolhoz” po ruskem vzorcu.

ČRN DAN ZA PRIMORJE SE PRIBLIŽUJE. Podpis mirovne pogodbe z Italijo bo zarezal smrtno rano v naše narodno telo. Gorico, najbolj slovensko mesto v Primor-

ju, bo dobil tujec. Trst, naše srce, pljuca in oko, bo izpadel iz našega sklopa. In prekrasna Soška dolina! Tujec ji bo gospodoval. Kaj bo s Solkanom, Šenpetrom in ostalimi kraji pred vrati Gorice, ki bodo sedaj odrezani od svojega naravnega središča? Kaj bo s slovenskimi šolami v Gorici in s slovenskimi ljudmi, ki bodo odtrgani od matere domovine? Kako bi se razjokal naš veliki Gregorčič, če bi doživel to strašno razdejanje v svoji deželi!

RAZOČARANJE — OBUP! Tisoče primorskih rojakov se potika po Italiji kot begunci. Angleži in Amerikanci se ne zanimajo zanje, češ, vi ste spadali pod Italijo, naj ona skrbi za vas. Lahki pa pravijo, vi ste Slovenci, mi nimamo z vami nobenega opravka. In posledica? Začeli so v trumah prositi za italijansko državljanstvo. In to ljudje, ki so 25 let stiskali zobe pod laškim bičem in kopneli po trenutku, ko bodo mogli veseli objeti svojo pravo domovino — Jugoslavijo.

DR. BESEDNJAKU, velikemu zagovorniku primorskih Slovencev, oblasti ne dovolijo, da bi šel obiskat svoj rojstni kraj. Na meji cone so mu vzeli potni list in ga pognali nazaj proti Ljubljani. Pa je bil moč ves čas vnet podpornik Osvobodilne fronte!

BRIDKA SMRT JE SPET USEKALA

Vsi rojaki ste ga poznali, če ne osebno pa iz časnikov, idealnega mladeniča, sina ljubkega Prekmurja, kateremu je ugasnila luč življenja 16. sept. v Córdoba

† ANDREJ LAH

roj. 23. 10. 1903 v Gerlincih, se je preselil v boljo domovino, kjer ni prevar in ne laži. 7 let je tega, ko je začutil kal zavratne bolezni v prsni, sedaj je dozorel.

Nadebudni mladenič je študiral v Gradcu, pozneje v Ljubljani, kjer si je izbral tiskarsko stroko in se v Zagrebu izvežbal za linotipista. To delo je vršil nekaj časa tudi v Trstu. 1935 je prišel v Argentino, kjer si je zadel naloge, ki so njegove moči presegle. Po dnevi je študiral, da dopolni izobrazbo, po noči je delal in med tem je še dobil časa, da se je udeleževal v društvih, pri petju in v upravi Duhovnega življenja. Za vse je skrbel, le za zdravje svoje ne. Menil je, da mu ne more odpovedati. Tudi s peresom je delal in je v "Prekmurškem koticu" postavljen spomenik. "Slovenska Krajina" je zgubila v njem odličnega člana, ki se še iz dalje vedno dajal pobudo za njen napredek.

Zaekel se je v Córdoba, kjer je tudi poskusil z delom med rojaki in še poslednjem naporu svojih sil je hotel biti koristen narodu. Lotil se je slovensko-kasteljanske slovnice, za katero je spisal že 6 lekcij. Ni mu bilo dano, da bi dodelal to tako potrebno delo, toda delal je do zadnjega, delal s plemenitostjo in prejel bo tudi plačilo, v katerega je upal in ga z vdanim, prenašanjem bolezni in z neutrudnim ter nesebičnim delom tudi zaslužil.

Sanjal je, v dolgih mesecih in dneh bolezni o ljubljani Slovenski Krajini. Res mu ni dano, da bi njegovo truplo tamkaj našlo svoj počitek, a našlo ga je v prelestnem delu kordobskih gora v sončnem Cosquinu.

Za pokoj rajnega je bilo opravljenih več maš že prve dneve po smrti, vse rojake in prijatelje pa vabimo na zadušnico z žalnico na Avellanedi 13. aprila.

† ŠTEFAN CELEC, iz Fūkšincev (Slavča), star 43 let, znan vsem rojakom iz časov, ko je imel gostilno v centru in pozneje na Avellanedi, zadnji čas pa je vozil kolektivno 15 (Urquiza-Tigre), je nenadno preminul 1. febr. V kolektivu, na delu, ga je prijala slabost in kljub nagli zdravniški pomoči, katero so mu nudili, ker je takoj nekdo od sopotnikov zapelel kar kolektivno v bližnji sanatorij, je nastopila smrt in so se pogreba vdeležili mnogi rojaki. Za rajnim žaluje tukaj žena. Otrok nimajo.

V LJUBLJANI je po daljši bolezni zaspal v Gospodu č. g. † JAKOB PONIKVAR lazarist, 25. nov. 1946. Star je bil 71 let.

V Clevelandu žaluje za bratom č. g. Mons. Jernej Ponikvar, v Buenos Airesu pa č. s. Luisa Ponikvar, v centralni hiši usmiljenk (Cochabamba).

LETINA V SLOVENIJI ni bila posebno dobra. Suša je napravila veliko škodo. Zlasti krompirja, krme za živino in svinjske krme je tako malo, da živina hira, prašičev pa ni mogoče izpitati. Mlada praseta skoro nimajo cene, ker jih ni mogoče krmiti. Ker je pa bila zlasti v Bosni in Črni gori letina silno pičla, mora Slovenija del svojega skromnega pridelka oddati na jug, da se tamkaj stradajoči rešijo smrti od lakote. Ljubljanska "Ljudska pravica" se pritožuje, da zlasti kmetje iz amniškega okraja in iz okolice Ljubljane, ki so najbogatejši, nimajo pravega razumevanja za to medsebojno pomoč in da krompir raje pod roko prodajajo Ljubljančanom, kakor pa da bi ga za zakonito ceno oddali stradajočim na jugu države.

ČUDO, KI GA HODIJO GLEDAT. Amerikanec je poslal v vas v Suhi krajini, svoji družini paket, v katerem je bilo več kosov dobrega, novega blaga za obleko. Sosedje in znanci so prihajali ta izredni dar občudovat kot nekaj, kar če dolga leta niso videli. Saj v tisti pokrajini, že 6 let ni mogoče kupiti blaga za obleko. Trgovine, ki so prej bile, so izropali najprej Lah, potem partizani, potem spet Lah, nato še Nemci in za njimi spet partizani. Na Dolenjskem so ljudje dolge mesece jedli neslano. Kilo soli, ki je v Ljubljani veljalo 3 lire, so plačevali po 400 lir, če so jo mogli kje skrivaj dobiti.

VOLITVE SO IMELI V SLOVENIJI v mesecu novembru. Ker je v Sloveniji dovoljena samo ena stranka, je bila pri volitvah samo ena lista, Velikanska propaganda in vse kar je bilo z njo združeno, je dosegla, da je volilna udeležba po večini občin dosegla 99%, ponekod celo vseh 100%. Občine in volišča so tekmovali, kje bodo spravili na volišče več volivcev in kje bodo volilci čim prej oddali svoje glasove. Na nekaterih voliščih so vsi do zadnjega volili že ob osmih zjutraj. Volijo moški in ženske, tudi 14 letni otroci, če so se v osvobodilnem boju kaj izkazali. Reakcionarci in tisti, ki sedanjega stanja v Sloveniji ne odobravajo, seveda nimajo volilne pravice.

ZAJEDALCI, KI ZLORABLJAJO PRIBOJEVANO SVOBODO, so po pisanju "Ljudske pravice" tisti ljudje, ki se okoriščajo s položajem, ki jim ga je ljudstvo zaupalo. Tako našteva list celo vrsto slučajev, ko so ljudski funkcionarji denar, ki je bil namenjen celi občini, porabili za popravilo lastnih poslopij in za izboljšanje lastnega gospodarstva, za druge tovariše pa ni nič ostalo. Enako se list nudi na nad onimi svojim somišljeniki, ki so sicer v borbi sodelovali, sedaj pa hočejo vse mogoče udobnosti in da bi živeli v brezskrbnem brezdelju. Kdor je računal s tem se je zmotil. Sedaj mora delati vsa koda — in ne le 8 ur, ampak 10, ali 12 ur in čez, prostovoljno, brez godrnjanja in brez posebnega nadplačila. Tudi profesorji, študenti, uradniki itd. morajo poprijeti za delo, ki služi skupnosti.

UDARNIŠKO IN PROSTOVOLJNO DELO je v Sloveniji sedaj zelo v navadi. Udarnik je tisti, ki za enako plačo in pod enakimi pogoji naredi največ, ali pa tisti, ki iznajde kak nov način, da se lahko pri istem številu ljudi doseže večji učinek dela. Takega potem v časopisih in na zborovanjih javno pohvalijo, lene in nerodne pa pozovejo, da naj ga posnemajo. Seveda so lenuhoviči po obratih na udarnike jezni. — O prostovoljnem nedeljskem delu pa beremo iz nekega pisma tako le: "V nedeljo zjutraj nas nalože stotine in stotine na tovorne avtomobile in odpeljejo na deželo, kjer opravljamo ruševine kmečkih hiš, ali pa kopljeemo teren za ceste in železnice. Po-

poldne ob harmoniki zaplešemo, zvečer smo pa spet doma. Čudimo se kmečkim ljudem, ki nas tako grdo gledajo in celo odklanjajo pomoč, češ, da bodo že sami brez nas vse opravili, naj gremo kam drugam."

ŽELEZNIŠKA PROGA NA DOLENJSKO, ki je bila leta 1943 na ukaz partizanske vojske popolnoma razdejana: mostovi porušeni, pragovi sežgani, lokomotive in vagoni razbiti, postajna poslopja požgana, vse naprave razbite, je sedaj že zopet v takem stanju, da zasilno funkcionira. Ogromno dela in denarja je šlo za ta popravila. Ljudje so pa veseli, da se zopet lahko vozijo z vlakom.

LAHI BODO PLAČALI JUGOSLAVIJI VOJNO ODSKODNINO. 125 milijonov ameriških dolarjev bodo po ukazu štirih velikih držav morali odšteti. To bo le neznatno povračilo za škodo, ki so jo naredili ali pa posredno povzročili. Da ne omenimo tisočev človeških žrtev, ki so padle po nedolžnem ali pomrle kot interniranci, katerih izgube z denarjem ni mogoče poplačati, vam povemo, da so samo v Sloveniji povzročili nad pol milijarde škode s tem, da so izsekali gozdove ob vseh glavnih in stranskih cestah v širini 200 metrov na obeh straneh. Večina tega lesa je obležala na mestu in segnila, ker se ga ni upal nihče nikamor voziti. In cel kup porušenih vasi in požganih in izropanih domov! Radovedni smo le, če bodo ljudje, ki so bili oškodovani, od teh milijonov kaj dobili, da si bodo popravili škodo.

KOLIKO VELJA DINAR? Po uradnem določilu dobiš za en dolar ali za 4 pesose 50 dinarjev. Toliko dobe Tvoji svojci, če jim kaj pošlješ po banki. V Trstu pa na takozvani črni borzi lahko dobiš za en dolar okrog 800 lir, in na isti borzi za 800 lir 250 jugoslovanskih dinarjev. Črna borza je sicer nekaj nezdravega, vendar pa je popolnoma verodostojen izraz gospodarskih krogov, kolika je dejanska vrednost kake valute. Isto je z laško liro. Uradni tečaj lire je 225 lir za dolar, toda dolar v Italiji kupiš lahko le, če daš zanj okrog 800 lir (Po poročilu iz decembra 1946.)

KOJSKO v juliju in sept. Dve leti smo preživeli več v gozdovih in bunkerjih kot doma. Franc Žuljan je vse srečno preživel. Karel in Ignac tudi. Enkrat so jim Nemci hoteli zažgati, pa vendar niso. Franc Kosminov je padel, brata Bernard in Lojz sta se obesila. V komuni je padlo 52 v Foreštih pa 22. Letina češenj je bila dobra, vina tudi precej. Živila so na izkaznice. Škoda da je med nami preprič, ko se prepiramo, pa nevemo zakaj... Krav nimamo. Zaradi suše, pomanjkanje krme, je bilo vse prodano, sedaj se ne more kupiti, ker ena krava stane 90.000 lir... Povej Pepčetu Komavlovemu, da se "Trije Kralji" še zmeraj pojejo. Žena njegovega brata Stankota je umrla. V partizanih so padli 2 Lucina soseda, Franc in Tone, ubita pri Kožbani. Miloš, edini sin od Gabrijele Tinčeta ubit v Renčah. Vincencov sin in še trije ustreljeni od kozakov na Dednem. V Furlaniji Dušan od Bernarda in edini od Vikota Vikovega, Danilo Florinov v Šmartnem, od Filipa Cefkljankinega sin v Plavah. Marijo od Flipa je umrl v bolnici v Italiji, France Kusmin nov v Benečiji, Doro Tomažič Kuzminkin ustreljen v Verhovljah, Fonze Dojev iz Huma v Števerjanu. Po vojni so umrli Zaneet Tonjev s Kaleb, Toni pošten Francelnov.

Letina, vendima, je precej dobra. Je še suša.

Še ne vemo kam pripademo. Pravijo da Kojško bo pod Jugoslavijo, Šent Mauer, Števerjan, Pevma in Gorica pa pod Italijo.

V NOVEM MESTU je bila izvršena 21. sept. 1946 smrtna obsodba nad č. g. † LUDVIKOM KLANČAR, ki je bil kaplan v Trzinu, rojen pa v Rodnah pri Trebnjem, star je bil 37 let.

Tukaj ima sestrčno usmiljeno sestro Marjo Klančar, ki je bila dalje časa v bolnici Cliniki v Córdoba, sedaj je pa v Gualeguaychú.

BARKA-VREME. Franceta Smrčevega ni več. Drejc je danes umrl (28. dec.). Na 15. jan. bo več ljudi šlo v Banat, kjer bodo dobili zemljo. Če jim ne bo prav, se bodo čez 3 leta lahko vrnil, Tudi Otonji gredo.

PODSABOTIN. Prejela Poldo Drufovka por. Maroni. Od familije ni nihče umrl. 2 sestr sta bili internirani v Italiji, a se srečno vrnil. Gravnar Stanko se je vrnil iz Rusije. V vasi so bili ubiti 3 fantje ker so bili obdolženi fašizma. Zginil je pri Drufovkovih (Terčič) en sin.

BILJE. Piše Helena Žorž roj. Čuk Cotičevim: Vsi smo ostali živi, čeprav so bili otroci vsi v borbah in tudi ranjeni. Sin Ivan ima 7 krogelj v hrbtu in se noče dati operirati. Emil je pod orožjem. Joško je invalid, Dorček se je poročil z eno iz Burkovce. Doma pa so samo dekleta: Majda hodi v gospodinjski tečaj, Ivanka se uči.

Vaša hiša je pogorela, sedaj bodo zaživati.

Čeli popravljati. Tudi Vaša pride na vrsto, ko se zima ublaži. Požgane in porušene je pol vasi. Za sedaj zidajo samo hiše, štal še ne popravljajo. Pišite, kako naj se zgradi hiša.

Etko je ostal živ. Vrnil se je iz Rusije, pa je našel hišo zaprto, ker je bil oče (Ciril Koglot) v bolnici na operaciji. Iz Bilj je mnogo fantov padlo. Med njimi Junko Savnik (Luvikov), Anton in Bogdan Gorjanova, Darko od Angele Čukove.

LJUBLJANSKA DRAMA je začela letošnjo sezono z uprizoritvijo Kreftove "Velike puntarije", dramske kronike iz l. 1537, v petih dejanjih. Delo je režiral inž. arh. Bojan Stupica.

DIVIZIJSKO VOJAŠKO SOLIŠČE V LJUBLJANI je obsodilo Nikolaja Javornika, 20-letnega mesarskega pomočnika z Domo-branske ceste št. 7, na odvzem svobode s prisilnim delom za dobo 8 let, na prepoved izvrševanja vožnje z vsemi motornimi vozili za trajno in plačanje oškodovancem odškodnine in pogrebne stroške, junija 46. ob 23.10 v Ljubljani na Celovški cesti z avtomobilom s preokračeno ker je bil spoznan za krivega, da je 30. brzino 40 km na uro, ne da bi avto imel predpisano razsvetljenje zavozil v kolono vojakov. S tem je povzročil, da je bil en vojak smrtno ranjen, osem pa je bilo lažje poškodovanih. Armadno vojaško sodišče je sodbo potrdilo z dodatkom, da mora Javornik plačati še 20.000 denarne kazni. Prepoved neizvrševanja vožnje pa je znižalo na pet let.

ČLANI SOVJETSKEGA DRŽAVNEGA GLEDALIŠČA "LENINSKI KOMSOMOL" so na svoji turneji po Jugoslaviji obiskali tudi Jesenice ter so atm prizorili enodejanko "Dvojčka". Predstavnik KID-a jim je podaril bakreno plaketo, ki predstavlja partizana z naboji in puško, na ramenih. Na Gorenjskem so, obiskali še Bled, nato so si pa ogledali Prešernovo rojstno hišo in zapore v Begunjah.

DOLENCI PREKMURJE. Mij smo očče sij živoči, samo ka smo tej par lejt bili Krisutsove muke pretrpeli . . . Pišeč, da nam bi poslal penoz pa gvant. Tej bi nam bil potreben konec ka lačnemu 'esti' . . . Vam pišem, ka gje je front skoz išo, ka dobro ne ne more biti ni ostati, pa tu pri nas je taj front bijo tri mesece, ka je tu vojska stala. Pri nas je najgorja vo-gerska vojska bila in največ zla storila.

VSE NAŠE SI UPANJE TI!

Čigavi pa ste, če ne moji? — pravi [Gospod —

Kolikokrat posvetili ves rod so meni vaši sinovi duhovniki, borci zamé in tvorci vaše prosvete, kolikokrat so vaši očetje, matere vnete, darovali vas meni, se li spomnite vi? Neštetokrat! Prav zato: moje ste ljudstvo vi vsi!

Ljubim v neskončni ljubezni te večni, otrok si moj, ti narod nesrečni! Pritisnem et zopet na svoje srce in v mojem objemu presrečen boš snival po delu preplodnem na rodni vseh njivah. Prepeval spet svoje boš pesmi lepé, ko prej, pa še lepše, ljubkejšé še vse. In zopet mladina poredna bo rajala pod lipo, kot včasih, nagajala, v sanjah ves svet bo prenavljala, gradove pa zračne si zidala.

Iz vseh jih delov sveta bom pozval vse tvoje sinove, ki bil je razgnal usodni vihar jih peklenški, kot listje razžene ti veter jesenski. Doma vse otroke boš zbral, le spomin še ostal bo prestalih težav.

Se spet obnovila košatost bo tvojih domov, in s hriba v hrib bo pesem zvonov oznanjala slavo spet mojo, za vernost bo pričala tvoja.

Ker tvoje prošnje bom uslišal, ko mene iz stiske pretežke boš klical: "Nikar, o Gospod, ki Rešitelj si naš, naš up pred brezbožci ne stavi na laž! Naš up si le Ti, le Tebe še iščejo v tugi brezmejni, le Tebe še prosijo pogledi vsi žejni naših oči!"

NADANJE SELO . . . (Šenpeter na Krasu). Srečni ste, da ste je popihali v Ameriko. Tukaj je bilo doslej samo trpljenje in strah. Iz naše vasi so padli: Kestl-nov Tone, Marebitar Tone, Rude, sin Loj-ze Mihleče in Grgurjev France . . . Tukaj ne vemo kaj pride. Marsikdo bi rad pre-plaval morje.

Na sliki vidimo družino Kramarjevo. Sina † Jožeta ni poleg.

Sporočam vsem mojim znancem vest o smrti mojega očeta in drugih sorodnikov.

Oče † Štefan Kramar stari 74 let so mrli v Mekotnjaku pri Ljutome-ru 20. junija 1946.

Mati † Katarina Kramar stari 72 leti so mrli istotam 10. maja 1945. Rojena sta bila oba v Hotizi.

Oba sta umrla naravne smrti. Istočasno pa se spominjam tudi smrti dragega brata

† Jožeta Kramar umrlega, 1934, tedaj starega 37 let.

Maša za rajne, bo na Avellanedi 2. marca ob 10 uri z žalnico.

Vse rojake pozavam k sveti ma-ši.

Štefan Kramar

El capellán esloveno P. Juan Hladnik estará ausente hasta el 13 de marzo, excepto el 8 de marzo.

LOS REFUGIADOS ESLOVENOS.

Se están haciendo trámites para la inmigración a la Argentina de algunos refugiados eslovenos que han sobrevivido a la revolución comunista. Algunos de ellos se hallan en grandísima escasez de los elementos más necesarios para la vida, especialmente de ropa. Por lo tanto dirigimos un pedido a la gente de corazón noble, para que contribuyan con sus donaciones en ropa o en dinero.

Además, cuando lleguen, aunque la mayoría irá a establecer colonias al interior, habrá algunos que tendrán que buscarse ocupación en la ciudad. Los que tuvieren necesidad de personal pueden dirigirnos su pedido.

En todos los asuntos se atiende en Pasco 431. P. Juan Hladnik.

GLAVNA DOLOČILA PETIH MIROVNIH POGODB

Kakor znano, je svet zunanjih ministrov na zadnjem sestanku v New Yorku dosegel sporazum v vseh vprašanih petih mirovnihih pogodb, katerih podpis je bil 10. februarja v Parizu.

Glavna določila petih mirovnihih pogodb so naslednja:

REPARACIJE

ITALIJA: Skupno bo morala plačati 360 milijonov dolarjev reparacij. Od tega zneska bo dobila Jugoslavija 125 milijonov, Grčija 105.800.000, SSSR 100.000.000, Abesinija 25 milijonov in Albanija 5 milijonov dolarjev.

BOLGARIJA: Vsega 70 milijonov. Od tega dobi Grčija 45 milijonov, Jugoslavija pa 25 milijonov.

ROMUNIJA: 300 milijonov dolarjev. Plačati jih mora SSSR.

MADŽARSKA: 300 milijonov dolarjev. Za SSSR, za Češko in Jugoslavijo pa 100 milijonov dolarjev.

FINSKA: 300 milijonov dolarjev. Dobi-la jih bo SSSR.

OZEMELJSKE SPREMEMBE

ITALIJA: Izgubi afriške kolonije (Eritre-ja, Somali-ja, Libija), Trst in Dodekaneške otoke, nadalje posebne pravice na Kitajskem in ozemlja, ki pripadejo Jugoslaviji in Franciji. Priznati mora neodvisnost Albaniji in Abesiniji. Trst postane mednarodno po nadzorstvom ZN. Italija obdrži kontrolo nad afriškimi kolonijami do končne odločitve štirih velikih, ki bo v naslednjih 12 mesecih.

BOLGARIJA: Obdrži predvojno ozemlje.

ROMUNIJA: Izgubi Besarabijo, ki jo dobi SSSR; dobi pa Transilvanijo od Madžarske.

MALŽARSKA: Obdrži predvojno ozemlje z izgubo Transilvanije.

FINSKA: Izgubi Port in provinco Petsamo, ki jo dobi SSSR.

"MILIJON BEGUNCEV ČAKA"

Pod tem naslovom je objavil krščansko-socialni francoski list "Temoignage Chretien" meseca decembra naslednji članek o beguncih in o begunskem vprašanju splah:

En milijon čaka brez domovine in brez domačega ognjišča, moški, ženske in otroci, po kazarnah ali po taboriščih so

nastanjeni, po Nemčiji, v Avstriji in severni Italiji. Poldrugo leto po zmagi še pričakujejo svojega osvobođenja. Ujetniki? Niso niti to! Vzdeli so jim ime "presejene osebe". To je kaj nedolžno ime, precej abstraktno, ki domišljije ne ogreje in je ne gane. Prav za prav kar primerno ime. O njih ne govorijo mnogo. Stopamo v dobo molka, molka, ki je sestavljen iz strahu, politične zahrbtnosti in kar je še hujše, večkrat tudi iz ravnodušnosti. To je molk sokrivde.

Treba pa je povedati, da begunsko vprašanje ni politično vprašanje. Iz nje se razvija prilika za najbolj živahne boje za vpliv, ko bi to lahko bila prilika za najbolj bratsko sodelovanje. Ali je kje kakšna bolj vzpodbudna naloga, boljša vzpodbuda za skupno delovanje, kakor je ta: en milijon ljudi rešiti obupa? Ti ljudje so po večini žrtve. Utegne sicer med njimi biti kakšna agitator, nekaj nezazelenih, morebiti celo nekaj izdajalcev: toda koliko med enim milijonom? Naj se izvrši strog izbor med njimi. In ko bodo izločeni najbolj krivi in najbolj razkričani, potem pa z drugimi vsaj tako dobro ravnajte, kakor ravnate z Nemci, z našimi in njihovimi prejšnjimi sovražniki. Nekateri so prišli le iz nacističnih taborišč, da so ob smehljaju svojih prejšnjih sovražnikov lahko stipili v zavezniška taborišča. Saj vemo, da internacijsko taborišče ni nobeno koncentracijsko taborišče, vendar je pa, dasi je pripor materialno milejši, moralčno prav tako težak. Kakšne nade jim ostajajo v resnici?

Med njimi je 150.000 Judov, ki jim Angleži ne morejo dovoliti, da bi šli v Palestino, v svojo domovino pa, kjer se vznemirljivo razvija močno antisemitsko gibanje, se ne morejo vrniti.

Balti (250.000) in Poljaki (kakih 400.000) kljub najrazličnejšim pritiskom po večini odklanjajo vrnitev domov. Jamstva, ki jim jih ponujajo, se jim ne zde zadostna. In podarjeni paket z živili za 60 dni nikakor ne odvaga rizika vrnitve. Sicer pa so zavezniški doslej sprejeli le zelo malo naselencev.

Kaj bo zdaj? Ti ljudje, ki bi v tem svetu, kateremu tako manjka delovnih rok, bil lahko dragocena pomoč, so zdaj le breme, ki bi se ga vsakdo rad odkrižal.

Za Sovjetsko zvezo je vprašanje kaj preprosto: vsi se morajo vrniti v svoje domače dežele. Če se nočejo, so fašisti in zato ni več razloga, da bi se zanje brigali. Po naših mislih pa naj bi človek se v resnici le prevečkrat glasi: "Deporirajte prostost, da odkloni alternativo, ki tacija ali beda". Begunci imajo pravico do življenja. Imajo pravico od nas zahtevati učinkovito varstvo in pomoč.

RAZPRAVE V SLOVENIJI

V LJUBLJANI je bila pred okrožnim ljudskim sodiščem 4. oktobra kazenska razprava proti upravnemu in nadzornemu odboru bivše hranilnice in posojilnice na Jesenicah. Obsojeni so bili: župnik Kastelic na 6 let odvzema prostosti in na plačilo 3000 din. Kaplan Križman na 8 let prisilnega dela; kaplan Godina na 4 leta prisilnega dela; učitelj Gospodarič na 1 leto, odvzema prostosti; župan Markež na 3 leta odvzema prostosti; župnik Zbontar na 4 leta odvzema prostosti in 2000 din. Uradnica Savinškova p a na 6 let prisilnega dela in 3000 din povprečnine. Obtoženci: Zvezda, Smolej, Šranc, Torkar in ing. Urbanija so bili oproščeni.

V MARIBORU je bila 5. oktobra razprava proti 18 obtožencem iz Slovenske krajine, ki so bili po poročilu "Slov. Poročevalca" "organizatorji in člani veleizdajniške in špijonske organizacije v Prekmurju". Obsojeni so bili: Berden Štefan, medicinec, na 12 let prisilnega dela, Caj-

prilnega dela in Hauko Jožef, župnik ger Jožef, akademik iz Bakovca na 20 let v Bogojini, na 10 let in zaplembo premoženja, Nemeš Vincenc na 8 let prisilnega dela, Ošlaj Štefan na 10 let prisilnega dela, Geder Jožef na 15 let prisilnega dela, Čerevk Koloman na 8 let prisilnega dela.

V MARIBORU sta bila še dva druga procesa. V prvi sodni razpravi pred tamšnjim ljudskim sodiščem so bili po poročilu "Slov. poročevalca" z dne 6. oktobra sojeni "člani in podporniki razbojniške tolpe, ki jo je organiziral vojni zločinec Škamlec, ki je pod okupacijo aktivno sodeloval s četniki v Slov. goricah, kjer je tudi po osvoboditvi s svojo roparsko tolpo zagrešil celo vrsto težkih zločinov proti ljudski državi, pa tudi proti življenju in imetju prebivalstva." V tem procesu je bil obsojen kaplan Gyorkoész na 8 let prisilnega dela, dr. Maks Sevsšek, zdravnik v St. Ilju na 3 leta prisilnega dela, Vajngerl Marija od Sv. Lenarta na 15 let prisilnega dela, Vogrin Marija na 10 let prisilnega dela, Ferenc Alojz na 16 let prisilnega dela, Toplak Martin in Marija na 10 oz. 8 let prisilnega dela z zaplembo premoženja, obveščevalca in podpornika Kramer Jože iz Ščavnice in Bauman Vinco z Zagajskega vrha sta bila celo obdobja krajevnega ljudskega odbora. Prvi je bil obsojen na 10 let, drugi pa na 5 leta prisilnega dela. Jakopec Ferdinand je bil obsojen na 8 let prisilnega dela, vsi drugi pa na dobo od 8 mesecev do 5 let prisilnega dela.

V TRETJI SODNI RAZPRAVI V MARIBORU pa so bili obtoženi Marinč Franjo, lesni trgovec iz Maribora, Žak Pavel upokojeni poštni uradnik iz Maribora, Zore Zdravko, tehnik in upravnik tvrdke "Opel" v Mariboru. Vsi trije so sodelovali po poročilu "Slov. Poročevalca" "pri gradnji radio-oddajne postaje, ki naj bi pošiljala poročila o vojnem stanju pri nas v inozemstvu." Marinč je bil obsojen na 10 let prisilnega dela in zaplembo premoženja, Žak Pavel je dobil 8 let prisilnega dela, Zore Pavel pa 6 let.

ZIVLJENJE NAŠIH DIJAKOV V BOLOGNI

Bologna je veliko mesto in v tem mestu je tudi zavezniško taborišče za akademike. V njem so zbrane vse narodnosti od Leotincev in Estoncev, Madžarov in ehov in Albancev do Jugoslovancev — 200 po številu. Najmočnejšo narodno skupino tvorijo Slovenci, ki imajo tudi največje zasluge za ustanovitev tega mednarodnega študentskega taborišča.

Kdor koli pridi obišče to taborišče, je presenečen, ker pričakuje, da bo v predmestnih bolonjskih ulicah zašel v kako staro bajto, a se znajde kot pred hotelom. Zgradba je lepa, skoro nova, moderno opremljena in sedaj dobro oskrbovana. Za zimo so bile postavljene peči in tudi kuriva je že v kleti dovolj.

Hrana je res slabša od senigalske, vendar pa spet ni na tako nizki stopnji, da se ne bi dalo živeti, vzdržati in študirati.

SEMPAS. Nič dobrega nimamo pisati. Vse je strašno drago, pa še dodi se nič. Ni cukra, ni kofeta ni obleke. Za ene je pa dobro: ti imajo vsega . . .

DORNBURK. Piše Saksida sinu novomašniku: Z velikim veseljem smo sprejeli vest, da si dobil počitnice, da obiščeš brate v Argentini . . . Lepo je, da je med Vami pravo bratsko prijateljstvo. Tukaj je pa strašnega sovraštva . . . Jaz sem bil dvakrat že pred puško, pa me je Bog rešil. Tako me je rešil, da bi se proti vsakemu, ki pravi da ni Boga, in da po smrti ni nič, postavil v boj . . . (Poroča na to, kako je dobil v času skrivanja in bojev bolezen, od katere ga zdravniki niso mogli ozdraviti, Bog pa ga je) . . . Samo v Boga sem zaupal, pa me je rešil

in sveti Don Bosco. Solze so me polile, ko sem po dolgi bolezni spet šel v cerkev in spet z zborom lepo zaigral na orgle. Ne le jaz sem imel solzne oči. Tudi drugi vsi! . . . Vi, ki ste bili rešeni te vojske in v daljni deželi niste skušali nič gorja, se na kolenih Bogu zahvalite, ki Vam ni bilo nič hudega med tem, ko so milijoni ljudi umirali. — Od Milke oče (Pečetove žene) je bil pri nas. Oni so iz Gor (Čepovan). Tam ni tako dobro kot bi lahko bilo (Cona B), ker ne pustijo nič nič prodati ven in ne morejo nič kupiti. Mi lahko nesemo v mesto in tam kupimo. Hlače so 2000 lir, prašček za rejo je 10.000 lir, meso je po 500 lir. Vino lanskono je bilo tukaj po 100 lir, leota v bendimi pa 50 lir, sedaj pa že 80 lir. V Coni B je bolj poceni. Meso je po 130 lir. — V naši občini so Angleži začeli hiše popravljati. Tudi so začeli izplačevati vojne odškodnine. Tukaj se imamo vsi dobro in vse sinove pričakujemo domov.

KAJ BO S TRSTOM IN GORICO.

Bridko so bile prevarane naše nade. Trst in Gorica, pljuča in lice Slovenije, ostaneta odrezana od našega narodnega telesa. Iz Svete gore bodo upirali pogled v Gorico, a onstran meje bo ta biser Slovenije in njeno kulturno središče. Jokaje bodo potovali slovenski vlaki v Trst, kjer bo Slovenec zopet potisnjen v kot.

Upali smo, a so nas brezsrčno izdali in spet prodali. Naša kri, slovenska kri, je cena s katero plačujejo in kupujejo prijateljstva mogočnjaki.

Prost mora biti, prost, moj rod: na svoji zemlji svoj gospod! Kako bridko bi zaplakal Gregorčič, ko bi moral izstopiti v Solkanu ker bi ne mogel brez laškega potnega lista v Gorico . . .

Niso še točno povedali, kako so razrezali slovensko zemljo. To vemo da je meja pri Kojskem, ki je v Jugoslaviji, pusti Števerjan Italiji, Podsabotin in Solkan pa Jugoslaviji ter se drži v glavnem kraške železnice. Bovško, Kobariško, Kanal, padejo pod Jugoslavijo. Meja teče v gornjem delu nekako do Mernika po stari avstrijsko-italijanski meji.

Gospodarsko bosta Trst in Gorica v veliki odvisnosti od zaledja, ker vse velike elektrarne ostanejo na strani Jugoslavije.

Tržič (Monfalcone) pade pod Italijo in ne pod svobodni Trst.

BUKOVICA pri Gorici. Brika nesreča je zadela 2. jan. družino Kebrovo. Eksplozirala je granata, katera je do smrti ranila + PETRA KEBER, ki je isti dan izdihnil. Močno ranjena je bila tudi mati, ki je bila 14 dni v bolnici.

KOBILJE, Prekmurje. 29. sept. Za župnika je JERIEV MIŠKO iz Dokleževja. Kobilje je sedaj redna fara. V Dokleževju je za župnika č. g. Koren. Tam je bila ustanovljena nova fara med madžarsko okupacijo. Kobilje je med vojno imelo madžarskega župnika, ki je pa takoj odšel, ko se je bojna skončala.

Kobilje ni med vojsko skoro nič trpelo. Meja je ostala ista kot je bila preje.

Berdenov Pali bo imel novo mašo koncem avgusta. Je v bogoslovju pri Jezuitih v Zagrebu.

Kisilakova Kolmana familija so si zdravi. Živi se v miru. Dobi se sega, a na kar te . . . Pošlji nam cipele 2 para . . . oblečalo za posteljino 5 m . . .

Še to: Kisilakov Pišta je zel za ženo Mariško, od Berdenovega Palija. Letos so pozidali novo štalo (1946).

Dolci je ostal na fronti. Dobil je strel v galvo. Lajči Mlinarov je hodil kupovati konje, siromaka je tam smrt došla. Pokopan je doma.

Bila je velika suša, letina pa dobra, da je čudo Vina veliko in močno kot malokdaj, čeprav je bila enkrat toča.

"SLOVENSKA KRAJINA"

je imela 2. febr. svoj redni občni zbor. Ob pičli vdeležbi članov je imel občni zbor to prednost, da je vladal popolni sporazumu, v katerem so bili odobreni vsi računi, na podlagi katerih ima društvo gotovine čez 7000 \$ v banki in zemljišča 900 var, na katerem naj bi zrastel društveni dom.

Izvoljen je bil novi odbor, ki je v bistvu stari, dopolnjen z nekaterimi novimi močmi in sicer takole:

Predsednik Adalbert Preininger, Podpred. Štefan Berden, Tajnik Štefan Gomboc, Podtaj. Štefan Ritoper, Blagajnik Štefan Črnko, Podblag. Andrej Gomboc, Za soc. odsek: Lovrenc Bočkov, Štefan Berden in Štefan Tkalec. Odbornika za petje in lokal: Ludvik Fujs ter Jožef Matuš. Sodniki: Ludvik Berden, Ivan Blažic in Imre Pasičnjak. Nadzorni odbor: Štefan Časar, Ludvik Šeruga in Janez Hladnik, Revizor Leon Lah.

Občni zbor je sklenil, da je ta odbor izredno izvoljen za 3 leta, da bo mogel v tem času nemoteno izpeljati društvene načrte za novi dom.

ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS EN 120 MENSUALIDADES

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

JUAN BARBÉ LANUS OESTE — 4 DE JUNIO

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.

Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos
Airesu, se ustavite v

HOTELU "PACIFICO"

kjer boste cenó in dobro
postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

Stavbe - načrti - proračuni - firma
FRANC KLAINŠEK

je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — U. T. 50-0724

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

"LA VIDA ESPIRITUAL"
Pasco 481, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2588

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

Advokat

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata
U. T. 38 - 2258 Tel. Paz 2664

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6834

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevez s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000,000 \$.

BEIGRANO 2380

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIĆ

Tehnični Konstrukter

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

U. T. 50-3985

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu